

A D E M I N

Y O L U

İspanya-Portekiz-Fas

B Y . C H U S A Q

Adem'in Yolu Bölüm 1 -HAZ- İspanya

Genç Erdem Avrupa'nın tadına bir kere bakmıştı. Yemeğin tatlı kısmını (İspanya) özellikle sona sakladı.Bu yolculukta adını babasından almıştı: Adem.İspanya'dan Fas'a devam edecek serüveninde, oraya buraya çarpıp bedenini, farklı duygulara bürünüp ruhunu tanıyacaktı. Bu sefer İspanya toprakları ayna olacaktı Adem'e.

Bir de yol arkadaşı Peynir. O da Adem kadar hevesli, eğlenceli, sınırsız biridir. Akşam Peynir'le Kadıköy'de buluştuk.Kadıköy'de son 2-3 turumuzu atacak ve evi havalimanına yakın olan bir arkadaşımıza geçecektik.Turlamalar esnasında Kadıköy'de Hazy hanımı bulduk ve son günümüzü beraber geçirme isteğiyle Hazy'yi de kapıp Kurtköy'e geçtik. Bazı kualler sonucunda güzel gecemiz başlamıştı.Sabah uçağımız olsa da buna fazla aldırmadan gece sefamıza devam ettik.

Gözlerimizi 2-3 saat uyumak üzere kapamıştık. Açtığımda, hava aydınlanmıştı. Bu işte bir gariplik vardı; alarmlar çalmadan kalkmış isem hava aydınlık olamazdı. O halde alarmlar çalmadı! Bu fikir vücuduma indiğinde yataktan aniden zıpladım, ev halkına seslendim.Alarmlar çalmadı!!! Herkes uyandı ve saatleri kontrol ettik. Uçağın kalkmasına 45 dakika kalmıştı.Yatmadan önce evdeki herkesin arasında; bak bende alarmı kuruyorum, şu saatte kalkarız şeklinde konuşmalar geçmişti... Buna rağmen binanın üzerine gökten bir manyetizma düşmüş olacak ki alarmlar ötmez olmuştu.

Evden apar topar çıktık. Ayakkabılarımızı bile bağlamadan havalimanına doğru koşturduk. Koşturmaca, depar, kan, ter derken yine bir biçimde kendimi uçağın içinde buldum.Evren her uçağa binişimde bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Bak işleri sona bırakma, havalimanına erken git ... Ancak ben kendimi her seferinde bir şekilde uçağın içinde buluyordum. Evrenin mesajı da rafa kaldırılıyordu.

Bam. Indik, İspanya'dayız. Peynir'le birbirimize bakıp "Nasıl oluyor?" diye sorup gülüşüyorduk. Ben demin İstanbul'daydım, şimdi nasıl buradayım. Uçağa yüzlerce defa binmiş olsam da her seferinde bu durumu ilk defa yaşıyor gibi şaşırıyorum.

Havalimanından çıktık, hemen otostop yapmaya başlamıştık. Ülkelerine otostop canavarları gelmişti. Hareket eden her bir araç bizim için bir avdı. Her birinin şoförü ile göz teması kurup avlanıyorduk. Bazı

otostopçular bu duruma paylaşım, bazı doğa severler ise karbon salınımını düşürecek bir davranış gözüyle bakabilir ama biz avlanıyorduk.Çünkü yola açtık.

İki genç bizi havalimanının çıkışında aldılar. Kendileri de Madrid merkeze gidiyorlardı. Şoförün kadın olması, İspanya'da olduğumuzu hatırlattı.

Madrid merkeze geçmiştik ve insanlarla bakışıp gülüşüyorduk.Farklı bir eko sistemdeydik; burası daha az hırçın, daha rahat ve azıcık daha sevgi doluydu. Sokakta İspanyol kadınlar bize bakıp gülümsüyordu. Peynir bana dönüp “Ben bu kadınlarla nasıl iletişim kuracağım?” dedi. “Çok güzeller, kendimi onların yanında çok küçük hissederim.” Tabi öyle olmadı; Peynir de ben de 2 gün içinde her şeye adapte olmuşuk.

Şehirlerde insanlar rüzgarlar gibidir ve Madrid'in rüzgarı meltemdi, sıcak ve insanı okşayan. İnsanlarla anlık temaslar kuruyor ve tarif edilmesi güç sevgi bağını hissediyordum. Kültür ve refah birer kokudur. Karışımlarındaki uyum sağlanırsa insanlarda küçük bir tebessüm oluşur.Güzel tütsüler karıştırılmıştı şehre ve sıcak meltemleriyle çekiyordum içime. Bu koku ve bu rüzgarla fazlaca zaman geçirirseniz üzerinize siner. Nasıl mı? Yüzleriniz, vücutlarınız, duruşlarınız bütün kültürü, yaşantıyı ve kişinin duygusal geçmişini anlatır. Burun üstüne dikkat edin, kaşların arasında şişkinlik olan insanlara bakın; hayat boyu çok sinirlenmişlerdir. Kasları, kaşlarının arasına sıkışmıştır, bir nur topu dayamış kollarını iki kaşa, oturmuştur. Ya da dikkat edin mutlu insanlara, gevşektir yanak kasları... Ya da sinsi insanlara dikkat edin... Sadece yüz değil bütün beden izler taşır geçmişin akıntısından. Nasıl ki yağmur yağdığına derelerde akan su hızlanır, taşlar da bu durumda nasibini alır ve yavaş yavaş ufalanırlar. İnsan da yaşantıdan nasibini alır ve vücudu yavaş yavaş devinir.

Daha ilk günden oturduk en yoğun caddeye, elimde ukuleleyle. Bir kaç şarkı döküldü sokağa. Şarkının kaldırımlara nasıl yazılacağını öğreniyordum. Geçip giden insanlara eski sevgililerini nasıl hatırlatacağımı ve onları nasıl şaşırtacağımı öğreniyordum. Her bir ses ve bunların dinleyici üzerindeki yankısı benim kulağıma güzeli fısıldıyordu. Mesajları okumaya ve çalmaya çalışıyordum. 10-15 dakika içinde 3-4 euro kazandık; kur değişimine ayak uydurmam gerekiyordu.Olanı olduğu gibi değil dörtle çarparak algılamak zen-budizm, tao öğretisine tersti ve

biraz zorlanıyordum.

Bu gezide de diğer gezilerde olduğu gibi akşamlarımızı sadece Couchsurfing'den kalacak yer bularak veya sokakta kalarak geçirecektik. Madrid'e geldiğimizde hostumuzu ayarlamıştık ve tatlı evimize geçtik. Ev sahipleri mükemmel insanlardı. 5-6 genç bir evi paylaşıyorlardı. Evde biraz ispanyol sandviçi yiyip sohbet ettik. Beatriz hanım ile yoga ve meditasyon üzerine uzunca konuştuk. Kültürün suyundan içmek istiyorsan çeşmeye gitmelisin; çeşme ise onların yaşam alanlarıdır. Bilgisel paylaşımların yanısıra kişilerin konuşma içindeki yaklaşımları, rahatlığı, açıklığı, mimikleri, misafirperverliği sana o kişinin oluşumunda etken olan yörenin özelliklerini fısıldar. En büyük gezinin zihinlerin içinde olduğuna inanan ben, tarihi dokuları ziyaret etmekten ziyade yaşayan dokulara dokunuyordum. Dokunan ben ile dokunulan ben içerisinde bir niyet yok ise beyazlık ve saflık beraberinde geliyordu. Nice kirlenme ve temizlemelerin başındaydım. Elimde saf bir beyazlık, gözümde bir bant... Etrafımda dönüp duruyorum; beyazlatacak duvar arıyorum. Bilemem hangi renge boyadığımı... Bıçak kendini nasıl kesemez, ateş kendini nasıl yakamazsa, duvar olup bakamam rengime. Bu körün bildiği tek şey, ellerinin dokunduğu duvarlarda akıp gittiği. Sürtmüyor, yakmıyor; sadece beyazı umuyor ve dokunuyor.

Yola koyulduk, rotamız Toledo ! Madrid'in güneyine doğru otostopa başladık. Yolumuz kısaydı ancak otostop bir hayli uzun sürdü. İspanya'da otostopta zorlanacağımızı görüyordum. İspanya da otostop hiç yaygın değilmiş, bunu çokça kez duysak da beklemeye alışık olmamızdan otostop dışı bir yolculuk tahayyül bile etmemiştik. Bunun dışında 2 erkek olmamız, çok renkli giyinmemiz gibi sebeplerden daha zor araç buluyorduk. Şöförler Büyük bir süzgeçe giriyor ve çoğu eleniyordu. Bu gibi durumların sonucu, uzun süreli bekleyişler.

1 sonraki an Toledo' dayız. O bekleyişler arasında an geçişleri her ne kadar sancılı olsa da İstedğin noktaya varınca, sancıların hiç bir anlamı kalmıyordu. Vardıktan sonra o sancıları ipe bağlamış sürükleye sürükleye ilerlemek te ayrı bir sancı oluşturuyordu. Bırak gitsin! Şimdi Toledo'dasın! İnsan yaşadıklarına çok büyük manalar yükleyip, o durumu yaşamazken eski yaşanılanı üzerine yapıştırıp, eskiyi yaşamayı çokça kez çabalar.

Bunu yaşadığı deneyimi defalarca dillendirerek, hatıralarına sürekli dönerek yapar. Tamam, anladık çok çekmişsin ama şuan çekmiyorsun! Heyo burada mısın ? zaten orada olamazsın. Çünkü buradasın. Bam! tokat!

Cümlelerinize dikkat edin, bu ağızdan çıkan şu cümleler bir sonraki anın yaratımını etkiliyor. Yaratım süreci düşünce ile başlar cümle ve hareketle devam eder. Sen kendi hayatını yaratmak mı istiyorsun? Seçimlerini seçmek mi istiyorsun ? O zaman önce cümlelerini, sonra düşüncelerini izle. Seni gerçekten yaratmak istediğine götürecektir.

Toledo'da Hostumuz Jory abla ile buluşmuştuk. Bu Amerika'lı abla yaklaşık 50 rastaya sahip modern, yalnız başına Toledo'da yaşayan, ingilizce öğretmenliği yaparak geçinen biri. Çokça kez Couchsurfing de evini paylaştığından ve sıcaklığından hızlıca samimiyeti kurduk. Ablamız bizi çok beğenmişti. Özellikle Peynir'e binlerce övgüler yağdırıyordu. Giyim tarzımız, konulara rahat bakışımız, geniş oluşumuz vs onu çok etkilemişti. Sürekli bizi cümleleri ile utandırıyor. Kendisinin Amerikan oluşu sohbetimizi çok etkiliyordu. Aklına gele herhangi bir düşünceyi net bir şekilde söylüyordu. Kültürümüzün alıştırdığı dolaylı bir iletişim söz konusu değildi. Aklına gelen ağzına geliyordu. Bunun dışında hiç beğenemediğim küçük espriler yapıp çok yüksek sesle gülüyordu. Espri yaparken daha çok taklitlerden ses değişiminden faydalanıyordu. Zeka içeren komedi yerine durum komedisi yapıyordu. Tanıdığım çoğu Amerikalılar'da bu özellik mevcuttur.

Biraz yorgunluğum ve sohbetten uzaklaşmamdan ötürü 1 saatlik bir uykuya çekildim. Hem Peynir'le iletişimleri çok kuvvetliydi. Olayların içerisinde olayları deneyimlerken, bazen beğeni beğenmeme mekanizmamın kölesi olup, olaylara iyi veya kötü gibi yargılar yapıştırabiliyorum. Karşıdakini beğenmediğim bir nokta, diğer beğenmeyeceklerimi görmemi sağlıyordu. Bu yüzüne baktığın insanın sadece sivilcelerini gözlemlemek için bakmaya benzer. Bu yargısal yaklaşım, koşulsuz kabulden uzak olduğundan ötürü, içimden bir acı hissetmemi sağlıyordu. İçten yüzüm ekşiyor, uzaklaşmak için yer arıyordum.

Zamanı durdurmak lazım! Kendini bir yerden kaçarken bulduğunda, (çoğu zaman kaçtığını değil bir yere gittiğini zannedersin.) zamanı

durdurup ben ne yapıyorum diye sormak lazım. Acıya gebe bu farkındalıklar, acısızlığın yolunu yaparlar.

İçimdeki ben bir çölün ortasında, hava karanlık, hiç bir veri yok, ses yok, görüntü yok ! göremiyorsun,sağa gitsen çöl sola gitsen çöl.İçinden çıkan hiç görülümüş mü?Hava dışın durumuna göre değişir durur. Kötü diye adlandırdığın deneyim havayı soğutur, güzel diye adlandırdığın ise içini ısıtır. Havayı da sen yaratırsın, neyi nasıl algılayacağını veya bunun hangi duygusal süreçleri etkileyeceğini sen belirlersin (o tanımaya çalıştığın sen). Yaşamı kötü görmeye başlarsan hep üşür durursun, iyi dersen hep mutlu olup kendini kandırırsın.Ama iyi veya kötü demezen, o zaman çölün içinde o ilk gerçek nefesini çekersin.Yaşam kokan, yaratıcılık ıslaklığında ve gerçek tadında, o ilk nefes. O nefes yıllarca susuz bulunduğun çölde, kafanı suya daldırmanı sağlar.Canına can, ruhuna ruh katar. Geri saralım ne mi yaptım? galiba sadece nefes aldım, yani sadece nefes!

Kısa nap uykumdan uyandım ortam kırmızılaşmıştı, yandan jazz müzik, şaraplar ve peynirle jorynin yakınlaşması. Bende sohbetlerine balıklama atladım. Bir hostun evinde güzel bir akşam. Saat ilerledikçe sohbet samimileşiyor vücutlar yakınlaşıyordu. Onca otostopun sonucunda yorgun düşmüştük.Bolca alkole bandırılmış peynir, kendini tulumunun içine yatırmak istedi. Tulumu ile aralarında hate-love ilişkisi vardı. Yanlışlıkla kalın dağcılık tulumu almıştı ve tulum çantası büyüklüğündeydi. Bütün seyahat boyunca tulumu taşımak zorunda kalacağından dolayı yüksek bir emek gösterecekti. Ondan hem nefret ediyor hemde çok seviyordu.Geceleri açtığı yumuşak kollarına teşekkür, gündüzleri ise hacmine ve ağırlığına küfür ediyordu.Gezimizde büyük bir yeri olan tulumun bir de ismi vardı, Kadir. Evet ismi Kadir. :) Peyniri Kadirin kollarına emanet ettikten sonra jory abla ile yalnız kalmıştım.

Jory en başında da belirttiğim gibi sürekli amerikan vari espriler yapıyor ve bir şeyler anlatıyordu. İletişimde 2 miz kaldığımızda kurallar değişmişti.Ben biraz daha sakindim ve kelimeleri seyrekleştirerek aktarıma eğilimliydim. Sanki sık amazon ormanları, seyrek ağaçlı tundra ormanlarına dönüşüyordu iletişim.Jory bu değişim ve dönüşüme adapte olurken elime konu başlığı yaratma otoritesini almıştım ve sohbeti tüketicilikten, keşifçiliğe taşımaya çalışıyordum. Sohbet arasında jory

yoga yaptığından bahsedip karşıma geçip bacaklarını ayırdı ve esneklik şovu yaptı.Yapılan eylem tamamen etkilemek üzerineydi ve beni tamamen etkilemişti.İnsanın birisini beğenmesi sevmesi için bazı ynlerince hayran olması gerekmektedir. Hayran olma mekanizması her ne şekilde gelişmişse benim için esnekliğin ayrı bir noktası var.Bazı insanları tanırım, sadece kadın olmasına hayran olan insanlar, bazılarını tanırım hiç bir yan bulamayan ve bağlılık yakalayamayanlar.Ben Jordynin esnekliğine hayran olmuştum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Jory bana daha yakın davranmaya başlamıştı ve ben edilgen bir misafir olarak hızlı gelişmeleri gzlemliyordum.Sohbetimizde bazı zamanlarda kelimeler yerlerini bakışlara bırakıyordu, ve yaklaşmak isteyen bedeni, gözleri ile beni davet ediyordu. Gzn tam içine bakarsanız daveti ve istenci görebilirsiniz. Belki yüz kaslarının kontrolü elindeydi ama göz bebeklerinin mikro oynaşmaları kalp atışı gibi kontrolsüz ceydi. Yatma zamanı gelmişti.

nce kendi yatağına geçti ve sonra kalkıp beraber uyumak istediğini belirtti. Ben bu sevgisel paylaşım için aralanmış kapıyı kapatmadım.1 metre yanımızda Peynir ile Kadir büyük bir aşkla birbirine sarılmış, diğer yanda biz. Biz duvarları kırmızıya boyuyorduk , Kadir ise peynirin içini ısıtıyordu.1 metre yakınlık ama binlerce kilometrelik farklı dünyalar. Kadir ile Peynir durgun bir gldeydi biz ise, haz dalgalarınca gürültülü bir deniz. Yine farklı bir gece yine farklı bir duygusal yükselme ve içimde yankılanan hissiyatlar korusu.

Adem'in Yolu Bölüm 2 -KAZ- Barcelona

Toledo dan ayrılma zamanı gelmişti.Yolcunun, yolculuğu devam etmeliydi, Jory abla ve ben bu ayrılışa çok üzülsek de evrene sevgi tohumlarımızı bırakmıştık.En son ayrılışımızda sevgi ile gerçekleşti. İkimiz de birbirimizi sevgimizle azade ettik ve sevgimizle uğurladık. Jory'nin ayrılışımıza eşlik edecek son sözleri şöyle olmuştu; İçinde kocaman bir sevgi var ve bu sevgiyi güzel insanlara sür,daha güzel koksunlar.Ayrılığın özünde dahi bir bütünleşme yaşıyordum.Sevgiliyi sahiplenmeden, koşul koymadan özgürce sevebilmek, çok öğretici ve doyurucuydu.

Bir taşı bir çok şekilde tutabilirsin.Elinde onu sımsıkı,tedirgin, avuç içi yere bakacak şekilde veya özgür,sıkımadan avuç içi yukarıya bakacak biçimde.Avuç içi yukarıda ise elin tutmaktan ağarmaz hemde sevgili elinde kalmaktan boğulmaz.Avuç içi yere dönük ise hem taş boğulur hem sen yorulursun.

Otostop ve otostop ve otostop... Gece yarısı Barcelona'ya ulaştık, yarı ölü yarı canlı. Siyah bir örtü serilmişti gökyüzüne,vakit gece, bunca zaman duyduğumuz ulu Barcelona'daydık. Bu coğrafyanın sunacağı deneyimlere kucak açmıştık. Akşam kalacak yerimiz yoktu, içimizde gerginlikten eser de yoktu.Hiç belirli olmayan gecemizde 10 yıldızlı bir otelde de uyanabilirdik, milyonlarca yıldızlı gökte de.

Sokaklarda gezerken bir siyahi arkadaş gördüm, gittim yanına tanıştım. Onu seçmiştik bu gece için o da neyse ki kısa sohbetin ardından bizi seçmişti. Sokaklarda dolandık.Sonra bir köşeye çekildik, başladım şarkı söylemeye.20 dakika geçti geçmedi Barcelonanın zabıta abileri geldi.Bu zabıtlar bir başka ! hepsinin dişleri fırçalanmış, göbeklerdeki kıllar alınmış, tıraşlarını yapılmış,üstüne üstük saçlarında kellikten eser yok. Bizi o kadar güzel uyardı ki ukuleleyi az kalsın hediye edecektim.İnce saygıyı ve mütevaziliği hissediyordum. Siyahi arkadaşın yanında sandiwichler varmış, geceye sorduk şimdi ne yapma zamanı ? rüzgar esti, köpek ululadı ve karşımızdaki sokak lambası göz kırptı. Mesaj

alınmıştı Sarhoş olma zamanı!

Belki yürüdüğümüz sokaklar aynıydı ama halimiz bir farklıydı, beyne gelen görsel biraz sekerek anlaşılıyordu, sanki beynin süspansiyonları alınmıştı. Yatacak yer arıyorduk. Sokaklarda bir hayli çok rakip vardı. Her köşe rüyalara ev sahipliği yapıyordu. Sonunda bir nokta bulmuştuk. Peynir Kadirine, ben tulumumun içine girdim. Dostum ukuleleyi tulumuma çantayı da koluma bağladım. Herhangi bir hırsızlık durumunda uyanabilecektim. İçimdeki güvenlikçi bekçileri rahat edince, kirpiklerde birbirine kavuştu. Vücut sabahı ben beklemeyi bekledim.

Sabah gözlerimizi bir garaj önünde açmıştık. Duvarlar alaca grafitler ile süslenmişti. Otoparktan arabayı çıkarmak isteyen apartman sakini, arabasını çıkaramamıştı. Bizim uyanmamızı ve ona izin vermemizi bekliyordu. Medeniyet kavramının sınırlarını zorlayan bir zihniyet. Kendi apartmanı olmasına rağmen bizi bekleyebilecek sakinlikte ve yol verdiğimizde gülümseyebilecek sevdada biri. Aynı sahne ana vatanda gerçekleşmiş olsaydı büyük bir ihtimalle olay hayatta kalma becerilerini etkinleştireceğinden, beynin beyincik kısmını ilgilendirirdi. Aynı durum İspanyada Prefrontal korteksi faal hale geçiriyordu. Farklı coğrafya farklı tepkiler, anlayış empati ...

Peynirle birbirimize baktık, gülümsedik. Peynir hayatında uyandığı en güzel sabahlardan biri olduğunu düşünüyordu. Bende bu güzel açılıma karşılıksız kalmayıp, onun duygularını içselleştirdim. Ortamda var olan duyguyu özümsemek kolaydır. Duygu bir koku gibi havaya bulaşmıştır ve derin bir soluk seni onun hissettiklerini hissetmeni sağlar. En güzel sabahımıza uyanıp en güzel günleri yaşamak için yüzümüzü yıkayacak su aradık. Güzel sabah demişken bunca sabaha uyanan ben hangi sabahın hangi hissiyatı semirttiğini nasıl hatırlayayım. Unutmayı bile unuttuğum günler olurken, unuttuğumun ne olduğunu bilmezken kıyas yapmak çok kolaydır. Hepsi en güzel olma potansiyeli taşır. 5 günde bir yenilenen hafızam 5 günlük bir kıyas ile karşı karşıyadır. Bundandır ki, her geçen gün yine çok şaşkın, sersem, meraklı ve heyecanlı bir budalayım. Zaman daha aşındırmamış derimi, yeni doğmuş bebek derisinden taze tenim.

Öğlen Merelyn adlı arkadaşımızı görmek için onun sanat okuluna gittik. Butik bir sanat okuluydu.Yaşlı çınar ağaçlarıyla dolu sokağın ötesinde bir delikte, kreasyon için çalışan, gökten renkleri yere taşıyan ressam, heykeltıraşlar, grafik designerlar vardı.Küçük koridorların yanlarına serpiştirilmiş küçük odalar, çalışmaktan üstü başı rengarenk olmuş duvarlar masalar ve sandalyeler.Kafayı bir iki santim yukarı çıkaracak vasıfta tiner kokusu, ve bunu soluyan mutlu öğrenciler. Okul, bunca çalışmayı ağırladığından ötürü üstü başı yırtılmıştı. Bu yırtıklar yaşanmışlığın göstergesiydi.Tek katlı okulun dar koridorlarında dolaşırken bir kaç öğrenciyle tanıştık. Çocuklar biranda zeytinyağlı dolma sardılar ve döndüler. Okulun çalışma alanlarında yemek yiyebiliyor olmak beni şaşırtmıştı. Barcelona da sanat okudum cümlesini tam anlamıyla hak eden habitattan ayrıldık.

Kalacak yer durumunu nihayet ayarlamıştık. Bir işgal evinde(squad) kalacaktık. İşgal kelimesini olumsuz karşılamamak gerekir. Bu kavram kullanılmayan alanı toplumsal olarak ortak kullanıma dönüştürülmesi anlamına gelir. Ortamın kamusallaşması ve ortak bir çıkar oluşturulmasıdır. Bulduğumuz ev şehrin biraz ötesinde olsa da, bir çatımız vardı. Bizi couchsurfingden kabul eden Aria abla, çok samimi biriydi.Evde yaşayan herkes evden çıkmıştı bir tek Aria ve biz evde kalıyorduk. Barcelona merkezinin biraz uzağında bir çok squatlar vardı ve birini bulmuş olmak bizi çok mutlu etti.

Artık kuş geçici yuvasını bulmuştu ve Barcelona'nın nehirlerinden bir müddet suyunu içecekti.Bu kuş Barcelona uçuşlarının ardından Portekiz'e yalnız seyahat etmeyi planlıyordu. Barcelona'da yaşanacak daha sayısız an vardı.Öğle yemeğini yerken akşam yemeğini düşünmenin bir anlamı yoktu.Bir kenara attım Portekizi, çektim içime barcelonanın gecelerini. Sabaha kadar barcelona sokaklarında bir o renge bir bu renge bürünerek ,bir o duvara bir bu duvara çarparak dolaşım, tanışım ve zevk-ü sefa eyledim.Gönül bu gün yine tok bir şekilde sabah squata geçti ve beden kısa bir süreliğine vzzzzzzzz.... (vzzzzz pire uçuşu sesi).

Adem'in Yolu Bölüm 3 -HAZ- Barcelona

Bazı erdemsiz davranışlar sergiliyordu Adem.Ev merkeze uzak olduğundan ötürü, her gün trene binmek zorundaydık. Bu tren serüvenlerimizin hepsini para ödemededen gerçekleştiriyorduk. Biri kartı okutur, hemen arkasından içeri sığılır. Bunu yapmakta haklıca sebeplerimiz yoktu ancak o zamanlar yapmamak da da haklıca sebep çok bulamıyorduk. Yerli halkın full akbili vardı bizde hep tek geç. İspanya yolculuğu boyunca otostopta çok zorlanmıştık 1 gün boyunca otoban kenarında araç beklediğimiz bile olmuştu. Yanlış duymadın ! gece otoban kenarına sisli ormanın içine çadırımızı kurmuş, kurt ulumasını ninni sayıp uyumuştuk.Ah bide ayaz, bir tokat gibi saat 5 de beni uyandırmıştı Üstüne üstlük peynir Kadrine sarılmış gayet mesut gözüküyordu. Bu üşüme ızdırabını paylaşmamış olmam ve bunu yalnız yaşıyor olmam soğğun kök hücrelerime kadar bulaşmasını sağlıyordu.

Bu gibi başarısızlıkların sonucunda otobüs kullanmak zorunda kalıyorduk. Ben ise yolculuklara harcadığım paraları toplayıp kederini devletten çıkarıyordum. Başarısızlığı içsel olarak bu şekilde dönüştürüyor ve şahsi mastürbasyonumu sağlıyordum.Dönüp Ademe baktığım da, hayatına bazı kötü karmalar nakışlanmış.Yaptığı eylemi ile kandırmış ve kandırılmış.Ona da sinirlenemiyorum, o zaman diliminde onu yapması kendince doğruydu bu zaman diliminde ise bu davranış biçimi onaylamaması uygun. Bunlara karşın, o ilk elmayı yiyen, üzerine meyve salatası yapıp ağacı bitiren ademe kızamıyorum. Olan olmuştu İspanya devleti 100 e yakın ulaşımımı istemeyerek sağlamıştı. Ademe ise yaşantıdan ders çıkarmak kalmıştı.

Geç kalkılan günün ortaları geceye tekamül ediyordu. Geçirdiğimiz 3-5 günün ardından La rambla caddesinde meşhur olmuştuk.Yerli birisi ile yürürsek,5 günde yaptığımız çevreye çok şaşıyordu. Bunun sebebi çok basitti, biz anadolunun bağrından kopmuş ve herkes ile temasa kolayca geçiyorduk.Onlar ise zorda kalınca temasa geçmeyi tercih

ediyordu.Yetiştirildiğimiz kültürün farklı oluşu iletişim çakramızın akışını yoğun etkiliyordu. 5. çakra yani boğaz çakrası, yaratımın, iletişimin, kendini ifade etmenin alanıdır.Kendine güvenmek, açık olabilmek dürüst olmak bu alanın gelişiminde büyük rol oynar. Fiziksel olarak zihin ile bedeni birleştiren bu alan, psişik olarak ruh ile bedenin dengesini ve yaratımı sağlar.Geziler boyunca farklı uluslardan farklı düşüncelerde insanlarla iletişim, boğazımızın dengesini kurmasını, dinleyebilmeyi ve aktarabilmeyi öğretiyordu.

Gece hostumuz Aria abla ve İnka kökenli kız arkadaşıyla bir bara gittik. Samimi güzel bir talebe barıydı. Yerlilerle oyalanmak bizim için güzel keşifler yapmamızı sağlıyordu. Peynirle beraber sigara içmeye barın dışına çıktık. Sohbetimiz esnasında 2 zevce abla yanımıza gelip İspanyolca bir şeyler söylediler.İspanyolca bilmediğimizi paylaştığımızda ingilizce sizi öpebilir miyiz ? dedi. Peynirle birbirimize baktık ve 1 salise içerisinde yoğun bir şaşkınlık paylaşımı yaşamıştık. Kızlara dönüp tekliflerini kabul ettik. Kızlarla öpüştük, kızlar gittiler. Yoğun bir paylaşımı çok basit bir anlaşma ile yaşamıştık. Adem bunları yaşarken Mısır'da tanıştığı 30 yaşında daha evlenmemiş ve hiç bir kadınla öpüşmemiş arkadaşı Ömer aklına geldi. Hayatlar ve hayatlar hiç aynı olamamıştı, nefes ve bir sonraki nefes hiç aynı gelmemişti. Lakin şu da bir gerçek ki, Ömerin ilk öpüşmesinde yaşayacakları, O iki kadının 1000. öpüşmede hissettiğinden çok farklı olacaktı. Ömer kalp krizi geçirebilir, o kadın öpüşürken ojesinin rengini düşünebilir. Ben ise o hanımların öpüşme yarışında 1 sine de destek olmuş olmanın gurunu taşıyordum. Barcelona kum saatinin kumu bitmek üzereydi son 1 gece ver ardından Portekiz.

Yol arkadaşım Peynir ile ayrılmanın zamanı gelmişti. Beni portekiz bir çok nedenden ötürü çağırıyordu.Başta Kendisinin portekiz olması, Ukulelenin anavatanı olması, okyanus kenarında olması... Avrupa içerisinde uçak yolculuklarının uygunluğundan yararlanan Adem, atladı pervaneye ve Lizbon'a geçti. Avrupa da neredeyse dokunmadık kara parçası bırakmamıştı ve kolay kolay şehirlerden etkilenmez hale gelmişti.Portekiz- Lisbon ise bu algımı yerle bir etti ve beni şaşkın bir gezgin eyledi. Artık yalnızdım, kararlar içimdeki konseyde konsensus ile alınacak ve devam edecektim. 5-6 gün süresince Portekiz sahillerinden

güneye doğru inecek ve Fasa geçmek üzere yol arkadaşım Peynirle
buluşacaktık.

Adem'in Yolu Bölüm 4 -Couchsurfing - Lizbon

İlk gün, Couchsurfingle Ugandalı bir arkadaşın evinde kaldım.Beyaz yakalı bir siyahi.Hostum ile Meyveli,prinçli Uganda usulu tavuk sotenin süslediği bir akşam geçirdik.Aramız çok samimi olmuştu arkadaşla.Gece arkadaşında yüksek izni ile Lisbon gece hayatına salındım ve evden ayrıldım. Dar Sokaklar düşünün, her bir yanda barlar ve barların her biri 5 metrekare.Barlar tekel amacı ile kullanılıyor,sadece içkiler alınıyor, 7 den 70 e herkes sokakta samimi bir şekilde demleniyordu. Bireyselleşmeyi bir doğru gibi kabul eden avrupa kültürünün aksine, çok samimi sıcak ve konfor alanından uzak bir algı hakimdi.Portekizin kendine özgü kültürü başka sosyal alanlarda da sıkça karşıma çıkıyordu.

Kendimi Kadıköy sokaklarında bir serseri gibi hissediyordum.Türkiye'den gelen bir alışkanlık ile önce marketlerden alışveriş yapıyor sokakta dionysos şarap tanrısını kutsuyor sonra seremoniye mekanlarda devam ediyordum. Belirsiz bir sosyalleşme gücü vardı Adem'de, kafası atarsa konuşmayacağı kimse yoktu. Bazen ise sadece tanışıyor,sohbetin sarmama durumunda next tuşuna basıyor(saygısızlık etmeden), yenisine bir göz atıyordu. Gece sonlarına doğru bir barın çıkışında oturmuş kuantum fiziği üzerine düşünürken yanına bir feminen enerji yaklaştı. Yaklaşılan her bir an kalp atışları hızlanıyordu Adem'in, böyle giderse yanına oturma durumunda kalp krizi geçirecekti. İçerde durumlar bunlarken dışarıda,yüzde salak bir tebessüm hakimdi. Bu duyguları az çok yaşamıştı, nelerin olabileceğinin farkındaydı ve sakin durabiliyordu.Kızıl lüle lüle saçlı çilli hanım yanından geçerken hemen ayağa kalkıp kolundan tuttu Adem. Lüle Liliy'e, Şunları söyledi, şuan kolundan tutuyorum, bu sanırım bir refleks. İstemsizce seninle tanışmak istiyorum. Güzel başlangıç, karşı taraftan onaylayıcı gülümsemeler ve parıldayan gözler. Kaldırıma oturduk, uzunca konuştuk. Sohbet aralık ayında donmuş bir göletin üzerinde süren bir bale gösterisi gibiydi, sadece süzülüyorduk. Uzun zamandır böyle spritüel bir deneyim

yaşamamıştım.Sanki konuşurken veya dinlerken her şeyi unutuyordum, adımı bile. (östrojen hormonunu çoşturan ve unutkanlığı yaratan alkollerin hakkını yemeyelim)

Müzikle uğraştığımı paylaşınca birden şarkı söylemeye başladı, zaman durdu ama şarkı devam ediyordu. Sokak lambası etrafında dönen ona aşık sinek, varoluş amacını unuttu sese doğru koştu. Ben sinek ve sokak lambası arasında geçen bu hissiyat dolu anlarıma kızıl saçlarını okşayan rüzgar eşlik etti. Bu anlar birbiri ardına gelirken kendimi overdose oluyor gibi hissediyordum. Sonra ne mi oldu ? Benim için sadece bir umut balonu oldu uçtu ve gitti. Facebook gibi bir bağlantımız, umut balonunun ipini elimde tutmamı sağlıyordu.

Aradan 1 2 3 4 5 dakika derken unutmuştum bile, rasyonel tavırlar bir sıvıyağ gibi duyguların tepesine çıktı. Yaşanılan an yaşanmıştı ve gece devam ediyordu...

Lisbon'da yeni ukuleleme kavuşmuştum, bir portekiz müzik mağazasında uzun bir deneme aşamasından sonra ukulelemi seçmiştim.Bu anı bekliyordum, ukulelemde beni bekliyordu. Sophiayı (ukulelemin ismi) kaptığım gibi geçtim bir meydana başladım tellerini titreştirmeye, gönlümü okşamaya. Ah ! bu ne güzel ses böyle, gece yükselen bir dolunay gibi, yanında yıldızlar ise hediyesi. Kendisi tam bir luna, o kadar hoş bir tınısı var ki dünyanın neresinde olduğumu unutturuyordu.

Bu aşkı sezen ak sakallı bir amca yanıma geldi oturdu. Piposunu doldurdu ve benimle sohbet etmeye başladı. Ukulelem parlıyordu, sanki güzellik yarışması birinci bir köpekle geziyordum ve herkes onu sevmek için bana geliyordu. Amca da uzunca sene sokak müziği yapmıştı, sanattan hayattan, ondan bundan derin sohbetlere girdik. Gezerek yaşadığımı paylaşınca daha samimi olmuştu çünkü gençliğ ide benim ki gibiymiş.Sohbetin içeriği gökyüzü, yeryüzü tarafınca kaydedilse de bende sadece o tatlı hisleri, niyeti kalmıştı.

Hayat kaliteli bir dj di, geçişleri ince ve yavaş bir şekilde sağlayabiliyordu.Amcanın gidişini ve tekrar ukuleleyle sohbete geçişimde ki köprüyü anımsayamıyorum.Ukuleleyi ilk aldıktan sonra ki hayatım ukulele çalma aralarına sıkıştırılmıştı.Ancak ukuleleden kafamı

kaldırdığım zaman etraftaki kuşları, bana hevesli bakan gençleri görebiliyordum.

Akşam kalacak yerim yoktu, bir önceki gece couchsurfingde aydın gay birinin evinde kalmıştım.Aydın olmasından mütevellit, sadece bana tatlı jestler ve bakışlar ve ardından nazik bir şekilde davetlerle yetindi.Bende aydın bir hetrosexuel olarak ince bir şekilde reddettim. Hiç bir sorun olmadı, yargısız iletişim yine kilitli karanlık kapıların,ışıklı anahtarıydı.

Bu gece sırtımda sırt çantam, uygunundan bir şarap lisbonun tepesine çıkmıştım. Biraz sakin bazen yalnız bir gece geçirme niyetindeydim. Lisbon'u tepeden izleyebilecek bir köşe bulunca şarabımı içmeye, manzaranın keyfini çıkarmaya ve o maymun zihne güzellikler sunarak sakinleştirmeye başlamıştım.

Yalnız bir saat kadar vaktin ardından köşede sarışın bir genç oturuyordu.Selam verip yanına çömdüm.Arkadaş Amerikalı bir gezgin 6 ayı aşkın süredir avrupa taraflarında geziyor ve öncesinde Amerika'da geziyormuş.Kendisi heyecanlı heyecanlı hikayelerini anlatıyordu ve ilginç olanlarla beni şaşırtıyordu.Amerika'nın doğasını anlata anlata bitiremedi. samimiyet , gece, ve alkol tüketimi ilerledikçe hikayelerin boyutu değişiyordu. Arkadaşın yanında gitar varmış, beraberce lisbonun bir tepsinden lisbona şarkılar yağdırdık. Bir meşkinde sonuna gelince arkadaş, Amerikayı nasıl gezdiğini anlatmaya başladı.Sesi kısık bir şekilde gizli bilgiler vermeye başladı. Arkadaş birden modunu değiştirmişti ve kulağıma gezme hikayelerini fısıldıyordu. Sanki bir Agatha Christie cinayet romanının içindeydik. Arkadaşın anlattığına göre, gizli bir gezgin kitabı varmış.Amerika'da her bölgeye ulaşan kargo tren hatları mevcutmuş.Bu gizli kitabın da yardımıyla hangi kargo treni nereye gidiyor bunu öğrenebiliyorsunuz. Kitap bunları sağlamakla kalmayıp size çalışan görevlilerin bölgelerini ve onlara nasıl gözükmeceğinizi anlatıyor.Kargo tren istasyonlarında ,gizli kör bölgelerde birbirini bekleyen gezginler, buluşup kaçak kargo trenlerine biniyorlarmış. Kargo trenin arka kısmında 2 metre karelik bölümlere oturup büyük Amerika da , 2 3 günlük seyahatlar yapıyorlarmış. Amerikanın alt kültürünün ve gezginlerinin oluşturduğu bu sistemi öğrendikten sonra küçük Amerika gezisi hayalleriyle arkadaştan ayrıldım, Onunla bir kargo trenin arkasında

tekrar karşılaşmayı diledim ve kalacak bir kse bulmak üzere lisbon sokaklarına karıstim.Bu gece bir kose evim olacaktı, bu gece hangi kose vücuduma ev sahipliği yapacak ? Hangi kose bu beden tarafından ısıtılacaktı?

Adem'in Yolu Bölüm 5 -Şerit - Portekiz

Yoldaydım, yolcuydum, yoldum. Avrupa'da otostop, benzin istasyonlarında gerçekleşir. Otabanda, otostop denendiği anda hemen 2 3 polis abi belirir, sen oradan uzaklaştırır ve uzunca bir diyalog oluşurdu.Sanki her yerden izleniyormuşsunuz gibi. İlkokulda Atatürk büstünün gözlerinde kamera olduğu söylenirdi.Bu nedenle yaramazlıklarım yüzde 20 azaldı ve normalleşti, neyseki yüzde 80 kadarlık kısmım hala anormal ve vahşiydi.

Konumuza dönersek artık yaramazlıklarım sınıf öğretmenini rahatsız etmiyordu, bunlarla polis ilgileniyordu. Küçük bir otorite değişimi otorite hakkında düşüncelerimi pek değiştiremedi.

Bu günlerde incelediğim hukuk felsefesinde şöyle bir durum vardır.Bu pozitivist abilerimiz başta Austin olmak üzere hukuğun insan yapımı olduğunu ve insan değiştikçe hukuğun da değişeceğini belirtir. Bu da demek oluyor ki totaliter rejimler elinde güç olduğu sürece, güç hukuğun belirleyicisidir diğer bir deyişle güç hukuğun kalbidir. Bunun en belirgin örneğini 2. dünya savaşında görebilirsiniz.Nazi rejimince ve halkınca doğru kabul edilen insan haklarını ihlal eden bir çok eylem gerçekleşmiştir. Ancak bu eylemler dönemin ve coğrafyanın hukuğuna ters düşmüyordu. Acaba hukuk ile ahlak arasında bir bağ olmalı mıydı ? Kafamda bu gibi sorular cereyan ederken bazı ahlaktan yoksun hukuksal doğrularla karşı karşıya kalıyordum. Otostop çekemezsin gibi.

Ama öğretmende, polislerde bilir ki, arkasını döndüğünde bu adam yaramazlığa,otostopa devam edecektir.Kadın sürücülü bir araba durdu ve gideceğim yeri sordu. Güneyde herhangi bir yer dedim. Atla dedi. Ciks spor arabasına bindiğimde, sarı saçlarını açık pencerenin yardımıyla dalgalandırdı, siyah gözlüklerini alnına kaldırdı ve ilk cümleyi kurdu. Hız sever misin ? Bu soru kan akış hızımı ve beynimde adrenalin hormonu yükselişini sağladı. Bayılırim!

Bastık gittik ablamız gayet cool, açık görüşlü bir anneydi. Sohbet ettikçe samimileşiyorduk ve bana kanı ısınyordu. En son beni bir tren

istasyonuna götürdü, pahalı bir yemek ısmarladı ve tren biletimi aldı. Sevilla'ya olan yolculuğum ablamız sayesinde hızlanmıştı. Yine güzel bir insan, saf güzel niyetleriyle hayatımı iyileştirmişti.

O abla o abi o genç şu genç derken hayatın yine rastgele çarpışmalardan ibaret olduğunu anlıyordum. Bu çarpışmalar hem atom üstü, hem atom altı anlamaya çalışıyorum. Ancak, anlamaya çalışırsan işin içinden çıkamazsın, tam olarak soruyu dahi bilmeden nasıl anlayasın? Birgün Krishna Murti abimize sormuşlar, nasıl aydın olurum? Krishna Murti de soruyu sorana sormuş, ne olduğunu bilmediğin şeyi nasıl sorarsın? Boom!

Tamam o zaman en iyisi gelecek olan treni beklerken, tren istasyonundaki koca saatin içindeki yelkovanı izleyeyim. Acaba benim için geçen dakikalar dünyaca kaç dakikaymış ?

Bekledim, beni birisinin almasını bekledim. Yine herhangi bir otabanda, herhangi bir arabayı bekliyordum. Yalnızdım. Ya zaman yavaşlamıştı yada ben çok bekliyordum. Arabaların hızında bir değişim göremeyince zamanın yavaşlamadığını anlamıştım. Sadece sıkılmaktan sıkılmıştım.

Çılgın bir adam, yolu yara yara geldi ve önümü gri kaportası hafif hasarlı arabasıyla kesti. Arabaya hızlı bir şekilde atladım. 40 yaşlarında, tek gözlük camı olmayan çılgın, son ses 1000 bpmlik psytrance müzik eşliğinde hikayelerini anlatmaya başladı. Goa'da yıllarca asit yağmuruna yakalanmış, büyük resim çalışmaları yapmış satmış, dünyayı otostopla dolaşmış, yüzlerce ırktan kadınlarla birlikte olmuş ve şimdi portekiz'de bir müzenin güvenlik görevlisi olarak hayat kariyerine devam etmekte. Hayatının iniş çıkışlarını bana aktarırken bana yeşil sarma dolmasını çıkardı ve elime tutuşturdu. Yemek yermisin ?

İniş çıkışlı hayat dalgalarına bir de sağa sola sallanan araba dalgaları eklenmişti. Yemeğimizi yerken bana dönüp, korkmama gerek olmadığını ve genelde sarhoş araba kullandığını söyledi. İçimde bir gram korku yoktu. Tevekkül vardı, olacak olan olmadan üzölmeye gerilmeye ne gerek var ? Yağmur yağmadan ıslanılır mı ? Çılgına nedensiz bir güven ve samimiyetle psy müziğın ve yemeğın keyfini çıkardım.

Portekiz, beyaz bir sayfaydı renkli renkli kalemlerle anıları resmettim.Şimdi ise İspanya-Cadiz deyim. Cadiz'i rotama eklememin bir sebebi, İstanbul'da tanıştığım Avusturalyalı bir hanımefendiydi.Övüp övüp bitiremediği Cadize uğramadan avrupa kara parçasını terk etmek istememiştim. Cadiz okyanusa kıyısı olan, sörfçüler için bol dalga ve rüzgara sahip olan bir bölgedir.Şehirde yürümedik yer ve tanışmadık alternatif insan bırakmamıştım.

Onca vakit sonrasında göke siyah bir örtü serilmişti.Gece vücuduma uyuma sinyalleri yolluyordu, ağzım arada sırada açılıp inceden kalına geçen bir la sesiyle esniyordu. Şehir büyük dalgalardan etkilenmemek için, sahile büyük dalga kıranlar yerleştirmişti. Devasa kare betonlar, bütün sahili Poseidon'un dalgalarından koruyordu.

Adem'in Devasa taşlara bakış açısı farklıydı.Şehir planlamacıların aksine o düz beton parçaları bir yatak olarak görüyordu. Şanslı koca taşı seçip, uyku tulumununu serdi. Şimdi ise altında okyanus suları karşısında ise dünyanın düz olmadığını kanıtlayacak uzaklıkta bir okyanus. Adem, Bir nefes daha çekip vücudunun kaslarını gevşetti ve göğekendisinde baktı.Gökyüzü ona, o gökyüzüne gülümsüyordu. Çektiği nefes ve ona eşlik eden deniz kokusu ile yükseliyordu.Uyudu... Bilinemeyecek bir süre içinde gözlerini açtı, çünkü dalgalardan ıslanıyordu.Doğa ana bir kelebeğin kanat çırpışından etkilenmiş olsa gerek, dalgalarını karaya çarptırşıyordu. Kara ile su arasında geçen bu diyalogun ortasında kalan Adem, biraz ıslanmış ve dersini alıp 2 3 dalga kıran yukarı çıkmıştı.Tamam, artık güvenlik kaygısı ortadan kalktı, şimdi tekrar kirpikler birbirine sarılabilir, realite geceden daha karanlık bir yere çekilebilirdi.

Adem'in Yolu Bölüm 6 -Düz'en - Sevilla

Sevilla, güzeller güzeli, sporunu yapan, dişleri sabah akşam fırçalanmış, akşam yatmadan önce cilt maskesi yapılmış, sadece çiğ meyveyle beslenen bir kadın gibiydi.Kendisinde bir küçük akne, yağ bezesi ,ben veya fazla yağ yoktu. Hep alışıık olduğum balık etli şehirlerin aksine optimum güzellik inşa edilmişti. Yerlerde çöpler, trafik kurallarına uymayan yayalar arasamda bulamadım. Sokak müzisyenlerine gelince hiç biri yanlış bir notaya basmıyor ve müziği kusursuz yapıyorlardı. Bu uyum ve ahenk içimde yankılanmış olacak ki kendimi bir parkta yoga yaparken buldum. 80 yaşında amcalar ve teyzeler kıraathanede sigara tüttürmek, batak 4 üncüsünü aramak yerine parkta sporunu yapıyorlardı.Adem refahın esintisini iliklerine kadar hissetmişti.

Trip advisorda görülmesi gereken yerlerin başında olan bir tarihi köprü. Herkes için o köprü farklı olaylara beşiklik ediyor .Kimileri hayatlarının en romantik dakikalarını yaşıyor ve akan nehir ile birlikte birbirlerinin içine akıyor, kimileri yalnızlığını bir sigara ile paylaşıp gerçekliğine dokunuyor.kimileri yakın günlerde doğacak bebeğinin ismini düşünüyor, kimileri... Adem ise köprünün altına nasıl sıvışacağını ve gece bütün hayallere köprü olmuş o tarihi köprünün altında yeni bir tarih yazmanın hayalini kuruyordu.

Gizli gizli ve gece gece kendini köprünün altına yerleştirdi. Köprüye ve nehre ne kadar yakın olursanız, evinizin fiyatı o derece pahalı olabiliyordu. Ben ise yine en yakında ve yine para vermemiştim. Belki bir jakuzim ve badem yağı eksikti ama istediğimde nehre elimi daldırabiliyordum.

Sistemin bazen içerisinde bazen köşelerinde gezinip durdu. İnce ipler buldu, kör noktalara sarıldı ve köprü altında kedilerle bir uykuya daldı.

Aklına eski yaşadığı bir hikaye geldi, Peynirle Barcelona Squat zamanlarından kalma, yere bota yapışmış bir çiklet gibi aklından çıkmıyordu.

Metrodayım. Ben ve peynir, kara tahtalı gecenin üzerine tırnaklarımızı geçirmişiz. Bazı canlara çığlıklar bazı canlara ise okşamarlar tattırmışız. Sonların son olmadığını hatırlatan gece, Barcelonadaki işgal evimize gitmek üzere metroya binmemize sebebiyet vermişti. Haylaz Adem ve peynir güvenlik gözetimi içinde olmadığını anlayınca, kuralsızlığın şelalesine kafalarını daldırıyordu. Bilet almadan Turnikeden atlıyordu. Yalnız değildik 2 tane daha Punk giyimli ispanyol genç, aynı metro istasyonunda kendi hikayelerini yazıyor, kuralsızlığın suyunu yudumluyordu. Turnikeden sırayla atlamaya başladık. Önce ben ve arkamdan Peynir. Uzun atlamada profesyonelleşmiş gençler Peynir'e yardım etti ve ardından seri bir şekilde turnikeden atladı.

Gece hayatından mütevellit, bakındığım yerlerin atomlarının kırıptığını görebiliyordum. İçimin çalkantısı, dışımı sallantılı görmemi sağlıyordu. Metroyu beklerken Peynir anlık bir aydınlanma akabinde şaşkınlık yaşadı ve bana Koş! diye bağırdı. Peynir hikayedeki bazı gizli noktaları birleştirmişti. İçimde ki sallantı hali yavaşça çekiliyordu, onun yerine bu kelime ve bağıış içimde bir kıvılcım oluşturdu. Koşmaya başlamıştım.

Peynir -Çocuklar telefonumu çaldı ve şuan metrodan dışarı kaçıyorlar dedi.

Ben çocuklara baktığımda hızlıca çıkışa gittiklerini gördüm ve koşu hızımı neredeyse iki katına çıkardım. Çocuklara aramızda 30 metre kadar vardı ve gençler gayet çevik gözüküyorlardı. Barcelona'nın gettolarında pişmiş ve ahlakça sınırlandırılmayacak bir eylem ılgınlığınca eğitilmişlerdi. Eylemleri, gözlerinin altındaki siyahlığın koyuluğu kadar karanlık olabilirdi.

Zihnimden bir düşünce geçmiyordu, koş kelimesinin kıvılcımı içimdeki alkole birleşmiş ve içimde geniş bir yangın oluşturmuştu. Sadece hedefe odaklanmış ve korkusuz bir şekilde koşuyordum. Koştum ve koştum. Metronun çıkışındaki merdivenleri 4 er 5 er çıkıyordum ve geçen her an, çocuklara daha da yaklaşıyordum. Yoldaşım Peynir biraz arkamda kalmıştı, merdivenleri bitirdik ve yeryüzüne çıkmıştık. Gece yeryüzünün kuralları değişebilirdi, hele ortalıkta bizi ve hırsızlar dışında kimsecikler yoksa kural belirleyiciler kalanların güçlü olanlarıdır. Hırsızlar koşu hızını biraz düşünmeye başlamışlardı. Bu durum beni hafif kaygılandırmıştı

Çünkü kck yakınlaşmalar büyük bir kavganın habercisi olabilirdi.

Sokağa tam girerlerken hırsız ile göz göze geldik. Zaman önce yavaşladı sonra durdu.ZZZZZZZ...YUUM. O bakışma içinde bir mesaj saklıydı. Bakışmalar beni uyarıyor ve bana gelme diyordu. Hırsız bunu sağlamak için kaldırımın köşesine telefonu koymuştu. Yavaşladık ve telefonu aldık. Amaç sadece telefonu geri almaktı, hırsızları cezalandırma gibi bir istek ikimizde de mevcut değildi. Telefonu aldık.Hırsızlarda yeni tttrlmş bir sigara dumanı gibi havaya karıştı ve yavaşça kayboldu. İçten içe hırsızlara içimden bir sempati duymuştum. İşlerinde çok profesyonellerdi.Keskin olmayan bir zeka, çalınmış olan telefonun farkına ancak evine döndüğünde, facebook a girmek isteyince varabilirdi. Keskin olan bir türk zihin ise Gel lan buraya ! diye hikayeyi başlatabilirdi. Milyonlarca başlangıç biçimi milyonlarca insan tarafından yaşanabilirdi ancak Bu hikayeyi evren Hoop! gel lan buraya kategorisine kaydetti. Etki tepki yasasını doruklarda yaşamayı öğrenmiş Adem ve Peynir de tekrardan istediği zaman facebook a girebilmenin mutluluğunu tadıyordu.Kısacası, kurtarılmış telefonları ve okşanmış egoları zaferle süslenmiş hikayesini evrene hediye ediyordu.

Adem'in Yolu Bölüm 7 -Yan'lış - Cebeli tarık

Ölümsüz ruhumun Cebelitarık boğazının cazibesıyla aydınlanması,mutsuz gözlerim için bir ziyafet olacaktı.Adem,Portekiz ve İspanya sahillerini adım adım batıdan , peynir ise adım adım İspanya'nın doğu sahillerinden dolanmıştı. Ayrılan hayatlarda aynı zamanlar çok farklı yankılanmıştı.O kendi hedonist hikayelerini bende ona kendi yalnızlık hikayelerimi paylaştım. Peynir benim yokluğumda bütün parasını hostellere, alkollere ve sarma biberlere harcamıştı. Ben ise kimi zaman bir kayanın üzerinde okyanusa karşı kimi zaman bir köprünün altında nehre karşı uyuyarak geçirmiştim. Param mevcuttu ama haz almak gibi yüksek bir istencim yoktu.Yaşantılarımızı birbirimizin kulağına bağırmıştık, hikayelerimiz saldırırken sızı veren bir sarhoş gibi kalakaldı. Şimdi ise dümeni ellerimiz paylaşacaktı yeni hikayeleri ekmeğe bana bana tadacaktır.

Peynir yaşadıklarını paylaşırken yaşam amacımı sorguluyorum.Her geçen an değışen benim amacı da bir o kadar hızlı tazelenip yenileniyordu yada inşa ediliyordu. Amaç yemeğimin İçinde bir tutam mutluluk isterdim ancak bütün yemek bir mutluluk olamazdı. Gitgide yaşamsal mutluluk amacım kendiliğinden azaldığını görüyordum. Neden mutlu olmak için yaşayayım ki ? Kendime sorduğumda beni en çok olgunlaştıran ve erdemime erdem katan deneyimler acılar ve akabinde çıkardığım dersler olmuştur. Bu ders notları ise uzun vadede biraz daha sabitleşebilecek bir duygu durumu inşa ediyordu. Bu bir çikolata yiyip vücutta dopaminorgazmları yaşatmak veya gidip spor yapıp vücudu yormaya benzer. Vücut yorulur ancak uzun vadede nefes alırken kendini capcanlı hissetmek çok daha kalıcıdır.

Duygu durumları ve bunlara atfettiğimiz değerler, hayat yolu seçimlerinin yönünü belirlerler. Bu duyguların hiçbirine önem vermeyen

insanlar gibi bazı duyguların bağımlıları olmuş insanlar da vardır. Her konuda olduğu gibi bu durumda kişiye özgü deneyimlerin sonucuda inşa ediliyordu. Düşünce, duygunun temelini oluşturuyordu ve bu düşünce kökleriyle uğraşanlar ise tarlalarında hangi tohumların hangi mevsimde daha verimli olacağını öngörebiliyordu.

Yola devam ediyorduk, gezimiz kayaların arasından süzülen bir balık gibi akıştı. Boğazı geçmek üzere peynirle biletlerimizi almıştık. Shengen vize bitmesine rağmen 5-6 gün daha kalma kararı almıştım ve sınırda büyük sorunlar yaşayacağımı düşünüyordum. İnternette hastalığının ne olduğunu araştıran ve kendini kanser ilan edenler gibi bende vize tarihini geçiren ve hapis haneye düşenlerin hikayelerini okudum. İçimde korku gazı sızıntı yapıyordu, polisin küçük bir iğnesi beni hemen patlatacaktı. Bunlar için kaygı gel gitlerini yaşarken sorun yaşamadan kontrolden geçtim. Geride tatminkar bir sevişmenin tuzlu akıntısının sevinç dolu yapışkanlığı kalmıştı.

Peynir ise bir helyum balonu hafifliğinde polislerin kontrole girdi ancak çantasından çıkan büyük bir bıçak sebebiyle birden yere gömüldü. Artık korkuları bir tonu aşmış osmiyum kadar yoğundu. Olay büyümüşü ve İspanyol polisler ellerinde telsizleri ile şüpheli şüpheli konuşuyorlardı. Beni olay yerinden uzaklaştırmaya çalışan polisler peyniri elimden alıyorlardı. Ben bu güzelliği bir daha nasıl tadacaktım? Ezineden binlerce kilometre uzakta yol arkadaşımı polisler sarmıştı. Zorunlu bir ayrılık gerekliydi ve gemi kalkmak üzereydi. Bunları düşünürken ikinci vize kontrol sırasına girmiştim ve Peynirin geleceği anı gözetliyordum. Sıra bir türlü bitmek bilmiyordu ve peynirden eser yoktu. Geminin kalkmasına 10 dakika kala sıra bana geldiğinde aceleyle pasaportumu uzattım ve görevli polisle ilginç bir bakışma yaşadık. Polis bana dönüp burası İspanya giriş noktası olduğunu söyledi. Sırlıklam olmuşum, vücudumda çocuklar yelkenli gezdirebilecek kadar ıslaktım. Gemi kalkmış ve ben yanlış sırada olduğumdan ötürü kıtayı aşamamıştım. Şimdi ise ne fasın nede İspanyanın topraklarındaydım. Kendimi vücudsuz bir ruh gibi hissettim.

Beni yerle bir eden domino taşlarının talihi yerine gelmiş olacak tı ki bahtsızlığıma gökten felekler inmişti. Sonuç olarak İspanyaya tekrar girmeme izin verildi ve biletimi tazeledim. 4-5 saatlik bir bekleyişin

ardından uyuyarak kıtayı değiştirdim.Uyudum, belki okyanusun
üzerindeki canlı dalgaları izleseymdim ve benek benek yıldızlara
baksaydım ruhuma güzel müzikler dinletebilirim ancak vapuru üsküdar
kadıköy dolmuşu sıradanlığı ile karşılayıp uyumayı tercih ettim. hrrrrrr..

Adem'in Yolu Bölüm 8 – Yok'sul- Fas

Yazılmış yazılmış silinmiş kelimeler,düşünölmüş düşünölmüş yapılamamış hayatlarım vardı.Eğer haklıysa kuantum, bir yerlerde olmayanlar oluyordu, tüm düşünölmüş seçimler başka dünyalarda seçiliyor ve yaşanıyordu.Bende kendi deviniminde Fas'a kadar gelebilmişdim. Arkada yaptıklarım önde ise belirsizliğin çığılıı.Fasa ilk girdiğimde kendimi bir zombi oyunu simölasyonununda hissettim. Gece liman içindeki bekleme bölümüne tulumları serip yatmıştık.Dışarıda Fas'ın en hırçın, zombi balicileri vardı.Güvenlik kapıya, etten bir duvar örmüştü. Balici gençlik koşup koşup güvenliğin üzerinden atlamaya çalışıyordu. Güvenlik her seferinde 20 li yaşlardaki gençleri ittiriyor ancak baliciler,1 dakika sonra tazelenen hafıza sayesinde tekrar limana girmeye çalışıyorlardı.Neredeyse hepsi bizi hedefliyor ve bize Fasça bir şeyler söylüyordu. Görevimiz sağlıklı bir biçimde limandan uzaklaşmak ! Tekrar hayatta kalma durumu birinci kaygımız oldu.Ortam o kadar ilginçti ki, olay idrakının zor oluşundan peynire iki çift laf edemedim. Sanırım Afrikadaydık. Açılığın, vahşiliğın ve balicilerin memleketi. En azından şimdilik.

Limandan sıyrılabilmek 2 saatimizi almıştı, bir zombi arkadaş bütün güvenlik barikatlarını aşarak bize kadar geldi. Hedef olarak, benden daha çelimsiz olan Peyniri seçmişti, ona çok yakınlaşıp saldırgan bir tavırla para istedi.Peynir parasını daha çok Barcelona gece hayatında kullanmayı sevdiğinden ötürü, diyaloga beyaz bir yalan sıkıştırdı.Çocuk bunların hepsini anlamış olacak ki, elini kaldırıp daha yeni baliden kurtulmuş ağzıyla Almanca küfürler etti.O küfürler, suyun üzerindeki buz dağını simgeliyordu, Ancak suyun altında, gördüğüm öfkenin asıl sebebi çok farklıydı; imkansızlık ve sonucunda var oluşa karşı bir öfke.(Belkide hepsi bir bali tribiydi ve Adem yine perspektifine çiçekler sıkıştırmaya çabalıyordu).Az buçuk hümanist oluşumuzdan ötürü balicilere karşı bir ayırım gözetmeksizin onlara verecek paramızın olmadığını anlattık. Küçük empatik ve sempatik tavırlar ile yeni dünya insanı ile net diyaloglar kurup, para verememişliğin suçluluğu üzerimizde olarak limandan ayrıldık. Fas'ça bilmememizden ötürü tahminimce bir kaç

küfür kulağıımıza tıklımış ve anlamamış olabiliriz.

Otostop çekmek için otobana doğru ilerlerken bir sokak satıcısı adam yanımıza sızdı.Fas dünyadaki en leziz mesir macununa sahiptir. Adam bizim aç olduğumuzu düşünüp turist fiyatından mesir satmaya kalkıştı. Pazarlık şöyle başlamıştı.İşaret parmağı büyüklüğündeki ürüne 30 euro fiyat biçmişti. Adama dönüp Fas'a defalarca geldiğimi ve bu parçanın maksimum 3 euro olacağını söyleyip devam ettim.İçimdeki Kapalı Çarşıda yetişmiş Kaserili esnaf ortaya çıkmıştı ve almak istediği ürün ile ilgilenmiyormuş gibi yapıp yürümeye devam ediyordu.Faslı abimizle poker masasına oturmuştuk ve sürekli karşılıklı blöf yapıyorduk.Adam en son 5 euro ya kadar düşmüştü ancak ben sırf bu hikayeyi deneyimlemek için ve sınırları merak ettiğim için, hiç kabul etmeden ve yürümeye devam ettim.Gözüm karadı ve gerekirse almayacaktım. Adam, ben zarar ediyorum bakışları atıyor, ancak ben ürünün satlamadığında zarar edileceğinin farkındaydım.Adam beyaz bayrağı çekip yanımızdan uzaklaşmaya başladı 3 - 5 adım sonra geriye koşup al a*k al ! sitemiyle satışı gerçekleştirdi. Ben sakinliğimi koruyarak bizi belki gezi boyunca doyuracak mesiri 3 euroya satın almıştım.Adamdan uzaklaşınca kadar ciddiyetimi korudum ve adam gözen kaybolunca içimden zafer çığlıkları attım.Bu ticaretten çıkardığım sonuç ise; Faslılar tarafınca ürünün fiyatı kaç söyleniyorsa 10 a böl ve gerçek fiyatı bul !

Peynirle Adem otoban kenarındaki çimenlere uzanmış, dopamin hormonlarını mesir macunu ile suluyorlardı. Mutluluk bedenimizi o kadar ele geçirmişti ki, neden otoban kenarında olduğumuzu unutup otostop çekmeyi bırakmıştık. Bizler o durumdayken, beklemek denilen kavram anlamını yitirmişti.Yaşanılacak her an kaygısız, dertsiz,tasasız selamlanıyor okşanıyor ve sarılıp yolcu ediliyordu.O çimenler şahidimizdir ki mutluluğun ve vurdumduymazlığın saf hali dünyaya o noktadan yayılmıştı. Biz çimenlere oturmuş, kök çakra temizliği yapıp arada arabalara el ediyorduk. Araba bizi saygısız bulup almamayı seçerse sadece elenmiş olacaktı ve bu bir sorun oluşturmayacaktı.Sonuçta hiç acelemiz yoktu,yetişmek lügattan çıkarılmıştı. Biz, o an bizi en seçebilecek arabayı arıyorduk.Bizi koşulsuzca kabul edebilecek iyilikte bir araç istiyorduk.Neredeyse yatıp ayak baş parmağımızla otostop

ekecektik. Sonra son model lüks, siyah bir mercedes durdu ve bize kapılarını açtı.Lüks ve konfor nedensizce hayatımıza akmış ve tenimiz Afrikanın sıcaklığındansa pahalı klima tarafınca çevrelenmişti.Hayat tekrar büyülü gerçekçiliğini önümüze sermişti ve kıcıımız için birebir tasarlanmış, alttan soğutmalı deri koltuklara sunmuştu.

Yine yeni bir siyah camlı , lüks konforlu bir araçtaydık. Araç O kadar konforluymdu ki konfor kavramımın skalası genişlemişti. Kavramları yerle bir ede ede ilerleyen bu hayatımda yıkımlar her zamanki gibi devam ediyordu.Dilin deneyime tabi algılayışımın ötürü, kavramsal yıkım gerekli bir vakadır.Ah o kadar severim ki yerle bir olmayı, sırf bu sebeple kurarım kendimi.

Otostopda sizi alan sürücü genelde rahat insanlardır, belli bir kaygı eşiğini aşmıştır. Bu kaygı eşiğini aşan çeşitli kişiler mevcuttur.Sürücünün kişiyeye yardım etme motivesi birbirinden farklıdır. (Eylemin temellerine inildiğinde karşılıklı çıkar söz konusu olabilir; dilenciye yardım etmek iyi hissettirdiği ve sosyal sorumluluk bilincini tatmin ettiği içinde yapılabilir.).

Bazıları dini bir sebepten yolda kalmış bir insanı alma hevesiyle, bazıları bu yaşam biçimine özenme, bazıları eskiden benzer deneyimlere sahip olduğundan, bazıları gelecek kaygısı olmamasından, bazıları kaybedecek bir şeye sahip olmadığını düşündüğünden, bazıları sohbet ihtiyacından, bazıları bu yaşam biçimini tanımak istediğinden.... otostopuyuyu arabasına alır.

Eylem hep bir ferene basmak ve arabayı sağına çekmek ile sonuçlanır ancak, kişiler ve motivasyonları çok farklıdır..Bunların hangisi ile karşılaşacağın ise kocaman bir soru işareti. Araba sağına çekerken verileri gözüne sokmaya başlar, aracın modeli, sağına çekme yakınlığı vs. Tedirgin sürücüler genelde biraz ilerledikten sonra bir karara verip durabilirken, cengaverler otabanda sağına çekmeden otostopuyuyu ile diyaloga girer böylece sürücünün duygusal girdapı frene basma eylemini etkiler ve kişilik hakkında ipuçları verir.

Bizi alan arabadan gelen veriler sonucunda Yasa dışı işlerle uğraşan,birtakım gizli çıkarlar sağlayan örgüt mensubu birileri olduğunu

anlamıştık, Chefchaouen'e gidiyorduk. Kaygısız insanlar arasında en sevdiğim ise ağır abiler, mafyalar, kaçakçılar gibi yasadışı para kazananlardır.(İllegal tanımı yasadışı olmasından ötürü, ülkenin hukuğuna tabidir, bazı illegal işler her yerde illegal olmayabilir.)

Bu illegaller sosyal hayatında neredeyse korkudan sıyrılmışlardır. Yoğun bir özgüven onları kendi toplumsal değer ve yasaların kalıplarından çıkarmıştır.Kendileri çoğunlukça 'kötü,yasak' diye vurulan damgayı umursamaz hale getirmiştir ve O kadar rahatlardır ki, yanlarında varlığını çekingen hissedersiniz.

Bir insan ile yoğun bir bağ kurabilmek için yargılardan ve doğrulardan sıyrılmış olmak gerekir. O yargılar kişi ile samimiyeti zedeler ve korku, endişe, ayıplama gibi kendi kuyunuzu kazacak duygular yaşatır.Bu güne kadar oluşturduğunuz kavramlar yıkılmamak üzere oluşturulduysa bu sadece yaşam içerisinde bilişsel bir direnme oluşturur. Köpek ile sahibi arasındaki çekme diyalogundan öteye gidemez. Burada bilinçsiz bir kaygıdan bahsediyorum, olaya bağlı tehdit oluşturmayan, varlığa bağlı kaygı oluşturan bir durum.Örneğin; yasa dışı işler ile uğraşan birinin yanında bulunmanın, gırtlığınıza bıçak dayanması derecesinde bir korku oluşturması.

Ne kadar çok yargıya sahipseniz o kadar deneyiminizi daraltırsınız.Hayatta bireyin genel amacı deneyimi deneyimlemekse, deneyimi daraltmak amaca hizmet edemez. Hayatı koca ellerle sarılmak geniş, cesur bir göğüs gerektirir.Onun parası şu kadar, onun yüzü böyle yaralı, onun cebinde silahı var, onun sosyal statüsü şu gibi tanımlamalar zihnin algılaması için lüzumlu olsada, deneyimin saflaşması için bir kenara bırakılmalıdır.(burada bahsettiğim şey bilinçsiz olma durumu değildir.Bilincin farkında olduğu durumları geçmiş deneyimlerden oluşturduğu kalıplarca değerlendirmeden keşfetme durumudur.)

Bu keşifçi zihin gördüğü her manzarada büyük manalar,kutsallıklar bulabilir.Böylece içinde sürekli merak eden ve dokunmak, tanımak, öğrenmek isteyen bir bilge oluşturabilir. Adem Mafyalarla tanımlanmış dünyanın kurallarını bir bir yıkıp sadece arabadakilerce bilinebilecek organik tanımlanamaz bir dünya kuruyordu. Dil onlara mafya diyordu

ancak zihnim bu tanımın ötesine bir şey biliyordu ki, onlarda tuvalete giden sıçan işeyen, 2 dakika nefes alamayınca ölen insanlardı.

Adem'in Yolu Bölüm 9 – Yük'sek- Fas

Yine başka bir araçtayız bu sefer bizi arabasına kabul eden Faslı bir tarih profesörü. Araçta kişiler birbirine bilgiler kusuyor, küçük çaplı bir bilgi otoritesi oluşturulmaya çalışılıyordu. Bir alanda saygıyı kazanmak bir insanı her alanda bilirkişi olmasını sağlamaz. Şunu bilmemiz gerekir ki; Derin, karmaşık felsefe konularında bilginiz ne kadar çok olursa olsun bu bilgi uzayın uçsuz bucaksızlığında bir saç teli gibidir. Deneyimleriniz ne kadar zengin olursa olsun, bunlar dipsiz bir kuyuya akıtılan bir damla su gibidir. Bu arkadaş ise alanındaki gelişiminden ötürü her konuda kendini emin hissediyordu. Bu durum, İyi bir televizyon programcısı Seda Sayan'ın, yarışmacılardan biri hasta olduğu için bir doktor gibi ilaç önermesine benzer. Bu Otarite safsatası hayatın çoğu yerine serpilmiştir.

Fas tarihi hakkında sohbetimizin akabinde, tarih profesörünün konusu Fas'ın ekonomik tarihinin büyük bir parçasını oluşturan mesir macununa gelmişti. Sohbet çok olağan dinamiklerle ilerlerken, Hocanın yola çıkma amacının yüklü mesir macunu almak olduğunu anladık. Şimdi Ben peynir ve Profesör tedarikçiye gidecektik.

Bizler bu maceranın içerisinde süzülürken, camdan dışarıya baktığımda perişan bir şekilde yollarda kalmış ve dilenen Orta afrikalıları görüyorduk. Bu kişiler Afrikalı gezginler değildi, avrupa'ya göçmek isteyen kişilerdi. Yolda hiçbir şey olmamasından ötürü yorgun, bitap, aç düşmüş bu kişiler geçen araçlardan yemek istiyorlardı. Küçük arabanın küçük camının arkasından izlediğim bu sahne bu güne kadar bana hep anlatılan Afrikadaki zorlu yaşam şartlarını hissetmemi sağlamıştı. Yolun her 2 tarafında polisler vardı ve ortada sıkışmış kalmış olan bu insanlar her iki tarafada geçemiyor ve sadece bekliyorlardı. Şaşırdıkça göz derim genişliyor beynim empati kurmaya çalışıyor ve gönlüm yükün ağırlığı altında eziliyordu.

Varmış olduğumuz ev bir harabeydi. Bize çaylar ve çeşit çeşit sarmalar ikram edildi. Çok hoş bir misafirperverlik deneyimliyorduk. Tarih

profesörü yemeği biraz fazla kaçırmıştı ve göbeği bulutların üzerinde süzölmeye başlamıştı. Ona bakıp artık gidelim işaretleri yapmaya başladım ve araca atladık.

Peynir uyumuştu, ben ise önde profesör ile yabancılaşma yaşıyordum. Adamın ingilizce kapasitesi yemeklerden sonra kaybolmuştu ve sürekli aynadan peynire bakıyordu. Adam git gide daha çok gerilmeye başladı. Anksiyete kafasını yakıyor olmalıydı ki sürekli üfleyip püfleyip kendisini soğutmaya çalışıyordu. Yabancılaşma, yüzüne vurmuştu ve göz göze geldiğimizde hemen gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Adamı rahatlatma ihtiyacı hissetmiştim ancak elimden pek bir şey gelmiyordu. Birden arabayı yana çekti ve kız arkadaşı ile buluşup bizi geri alacağını söyledi. Belli ki bizi bırakmak istiyordu. Bizde indik.

Olaylar traji komik bir şekilde örölmüştü. Peynir herşeyden bir haber uyandırılıp yola atılmıştı. Peynire adamın geri gelmeyeceğini paylaşsam da hiç bir şekilde bana inanmıyordu. Güveni profesöre 4 kolla sarılmıştı ve inançlı bir şekilde bırakmıyordu. Benim gördüklerimde zihnimde filtrelenmiş ve büyük bir ilizyon sunuyor olabilirdi. Hepsi benim tribim olabilir diye biraz bekledik. 10 dakika kadar su gibi geçen süre içinde gelmeyeceğini anladık ve yola devam ettik. Bizler kolayca yere serilemezdik çünkü ot gibiydik hafif ve her olaya karşı boyun eğebilen. Ayaklarımızı takip edip yola her zamanki gibi devam ettik.

Adem'in Yolu Bölüm 10 – Ak'ış- Chefchaouen

Işık güneşten gelir, dünyaya yayılır ve nesnelere çarparak bizlerin gözlerine yansır. Nesne ile ışığın temasında yansıyan ışığın dalga boyunda değişimler oluşur. Bu dalga boyları beyne iletilir ve insan renkleri algılar. Aslına bakarsanız, beynimiz bir girdi okuyucudur ve girdileri beyin sistemine eklediğimizde renk gibi kalıplar oluşturur. Bu durum, Excele sayılar girip bir grafik oluşturmaya benzetilebilir. Algı dediğimiz yanılsama da bu gelen verilerin okuyucusudur. O gün uyandıgımda ışık dalga boyu aralığı her yerde ~ 560–490 nm ve frekans aralığı ~ 540–610 THz dı. Yani her yer MAVİ.

Renkler resmen gözlerimle dalga geçiyordu. Sanki kara parçasının üzerine deniz inşa edilmişti. Derileri güneşten karbonlaşmış Berberiler dışında her şey maviydi. Şehirde yüzmeye başladık, bir oraya bir buraya kulaç atıyor, bazen kaybolup aynı kaya parçasının varıyorduk. Şehir ekonomisi Mesir macununa bağlıydı ve bütün çevre köylüler üretim yapıyorlardı. Şehirden yükselen mesir dumanları aklımda haz ile alakalı bazı diyaloglar oluşturmaya başlatmıştı.

İnsanla tanışıyordum, onlar kendilerini mutluluğa götüren kanallar inşa etmişlerdi ve bilinçlerinin kanallara atfettiği değer orantıları neticesinde hormonal etkileniyordu. Benim ilgilendiğim konu ise inşa edilen kanalları değerlendirmek ve amacına ne derece sadık olduğunu test etmektir. Diyalektik olarak haz ele alınır, hazın yoksunluğunun acı olduğu kavranır, birbirinin zıttı olan bu oluşumlar sürekli birbirini yaratırlar. Bunu şöyle örneklebiliriz; çok çişiniz var ve en kısa zamanda işemek istiyorsunuz, şişen sidik torbası neticesinde acı her geçen dakika biraz daha büyüyor ve tuvalete girip kendinizi klozete akıttığımızda o tarif edilmesi güç haz ortaya çıkıyor. Birbirine gebe olan bu durumları sadizimin kurucusu Sade fark etmişti. En güçlü duygulardan olan iki duyguyu; cinsellik ve acıyı birleştirmiş ve en yüksek zevkin sado reçinesinden alınabileceğini savunurdu.

Ancak bu denklemde bazı durumlar bence net değildi. Acının

yoksunluğu hazzı oluşturuyorsa insan ancak dengeye, normale yaklaştıkça mutlu olabiliyordu. Bu bir kırbaçı yedikten sonra eski haline dönmek isteyen hücrelerin şarkısıydı. Bu insanlar acı ve hazzın birbirini yaratmadığı bir düzlemden yaşayabilirmiydi. Mutlu olmak için kendine zarar veren bunca insanlar acaba acı veya haz yaratımsız memnun kalabilir miydi ?

Sonra tepeme baktım ve kuşlar ellerinden ince nağmelerle fülüt gibi cıvıltılıyordu, yanımda ki ağaçlar rüzgarın şefliğinde obusalarını üflüyordu, ve çiçekler viyola gibi şehvetli kokularını ahenge sunuyordu. Bunların yoksunluğu bana acı getirmiyor ve varlığı çok şiddetli olmasada sıcak bir meltem gibi beni okşuyordu.

Denklemleri daha iyi kavramaya başlamıştım. Daha fazlasını isteme hali insanı göklere çıkardığı kadar yerin derinliklerine seriyor, sürekli-hızlı gelgitlerle benliğini kaybettiriyor, bu güne kadar alışkanlık oluşturmuş isteme istememe oyununa iteliyordu. Ancak dingin kalabilen ise daha stabil sürdürülebilir bir memnuniyet oluşturuyordu.

İnsanın mutluluğa giden kanallarından kimileri su kaçırıyor ve bazen kaçakları azaltmak yerine kanallardan vaz geçmek gerekebilir. Çünkü meşe ağacı ile selvi ağacı birbirlerinin gölgesi altında büyüyemez. Bazı zamanlar, okyanus kıyısında sabırla kumdan kuleler yapan, sonra da kahkahalarla onları deviren çocuklar gibi olmak gerekir

Sonra bir öğretmen, "Bize eğitimden bahset." dedi. Ve o cevap verdi: "Hiç kimse size, içinizdeki bilginin şafağında halen yarı uykuda olandan bir zerre fazlasını açıklayamaz. Takipçileri arasında mabedin gölgesinde yürüyen bir öğretmen, size bilgeliğini değil sadece inancını ve sevgisini verebilir. Eğer gerçek bir bilgeyse, bilgeliğinin evine davet etmek yerine, sizi kendi aklınızın eşiğine doğru yönlendirir. Bir astronomi bilgini, size uzayla ilgili anlayışından bahsedebilir ama anlayışını size veremez. Bir müzisyen her yerde var olan ritimlerle bir şarkı söyleyebilir; ancak ne ritmi yakalayan kulağı, ne de onu ekolayan sesi size sunabilir. Ve semboller ilminde usta biri, size simgesel alanlardan söz eder, ama sizi

oralara taşıyamaz. Çünkü bir kişinin sahip olduğu ilham, kanatlarını başka birine ödünç veremez. Ve nasıl herbiriniz Tanrı'nın bilgisinde özgün bir yere sahipseniz, sizin de Tanrı'yı kayrayıyorsunuz ve dünyayı anlayışınız tek başınıza ve size özel olacaktır." - Ermiş Halil Cibran

Kalbiniz gerçeğin bilgisini bilir, Ancak kulaklarınız, kalbinizin bilgisini işitmek için deli olur. Geceyi ve gündüzü başkasından dinlemek, bir çiçeğin kokusunu başkasından duymak ister. Ey, papağan gibi gördüğü çiçeğe güzel diyen insan! sorarmısın kendine sen kimsin ? Ne kadar cesaretlisin kendine karşı dürüst olmaya ? Senin ile senin arasındaki muhabbet nasıldır bilir misin? Veya sorarmısın kendine nasıl hissedersin?

Kategoriler halinde kavrayan zihin kendisini; Beden, ruh ve akıl diye ayırmayı hep sevmiştir. Durumlara karşı kalbimle istiyorum ancak aklımla kabul etmiyorum gibi kalıplarla yaklaşır ve tıkanıp kalır. Duygusu, enerjisi, ruhu akli fiziği (böldüğün bütün sen) birsin ! Çiçeğin kokusunu akla sorarsan bellek çalışır, eskilerin kokusunu burnuna taşır. Ancak sen sana sorarsan bak sana ne cevap verir. Yaşa! derken ,hakkıyla yaşa diyorum. Nasıl bir meyvenin çekirdeği, kalbi Güneş'i görebilsin diye kabuğunu kırmak zorundaysa, sende kalıplarını kır! ve tütürürsün benliğin özgürlük şarkısını, yaşasın hakkını vererek bir müddet.

----Kanamış yaramın sebebiyet verdiği gülümsemeden yükselen bir koku-

Adem'in Yolu Bölüm 11 -Kop'ar - Fes

Gece Fasın başka bir şehri olan fes'e geçmiştik. Gecenin körüydü. Faslı bir arkadaş bizi takip etmeye başladı ve para istiyordu. Adama dönüp, sokakta müzik yapıp para kazandığımızı ve verecek çok paramız olmadığını söylesemde perişan abi beni kolumdan çekip para istemeye devam ediyordu. Paramız yok ise kıyafetini ver ! demeye başlamıştı.

Kendimi çok tedirgin hissetmiyordum ama bu kadar ısrar beni yormuştu. iletişim esnasında yanıma çok giren adamların yanına daha çok yaklaşırım ve korkusuzluğun sesini ve konfor alanınsızlığını onlara duyururum.Farklı bir denklemle karşılaştığını fark eden kişi, genelde uzaklaşmayı seçer. Bu sefer bende, benim gibi genelin dışında kalan birisi ile karşı karşıyayım ve yöntem hiç işe yaramamıştı.

Tersine bu durum, onun rahat olduğumu hissetmesi sağlıyor ve uzaklaşma sürecini uzatıyordu.Adamın tavırları ne kadar çok zorlayıcı ve ısrarcı olursa o kadar para vermekten uzaklaşıyordum.En sonunda geldi beni yanaklarımdan öpmeye başladı ve para istemeye devam etti.Beni öpen birini ittiremezdim, karşımda sevginin kıyafetini giymiş sahte biri vardı.(Aynı zamanda yapışkanlığından kurtulmam için de para istiyordu.Ortamı benim normallerimin dışında yaratıp normal bana satmaya çalışıyordu).

Bende bu ilginç olay örgüsüne karşılık adamın elini tuttum ve öptüm. O an adamın şalter inmişti, kendisine bu yaptığım davranış benim ile onun arasında kurduğu zengin fakir ilişkisini kırdı. Şoka giren adam orada kaldı, biz ise gece ile çorba olmuş fes'in sokaklarında sabahı bekledik.

Benden para isteyen adama verdiğim tepkileri inceleyip neden sorusunu sorduğumda, cevabı evrenin varoluşundaki karbon miktarı oranında bile bulabilirdim.Bu rastgele,düzensiz neden sonuç ilişkiler çarkında keşfettiğimiz bazı kalıplar vardır. Sağlıksız kültürün ve toplumun nevrotik ürünleri olan birey, sürekli bir içsel karmaşa ile karşı karşıyadır.

Biraz geriye gidersek, bebeklik dönemlerinde,bebek ebeveynine tamamen muhtaçtır.Fiziksel ihtiyacının yanı sıra duygusal bir açıklık

içerisinde var olan bebek ile ebeveynini diyalogu,çocuğun gelecekteki tepkilerini inşa eder. Çocuğa karşı kullanılan yanlış anne baba otoritesinden ötürü (doğru bir otorite durumu vardır, yanlış otorite örneği; çocuk oyun oynamak istediğinde izin vermemek, ağladığında kızmak vs...) çocuk öfkelerini, sevgi kaybetme korkusundan ötürü yansıtamaz.Tek güven kaynağı olan annesinin sevgisini kaybetmemek için duygusunu belirtmez ve saklar.

Bu süreç içerisinde yetişen çocuk sonuç olarak sürekli tedirgin olur ve tüm enerjisinin gereksiz yere savunma amacıyla kullanır. Sağlıksızlığın tohumları serpilmiştir ve bu kalıptaki tepkisellik sürekli tekrar eder ve tohumlar sulanır. Böylelikle yetişkin döneminde birey, kendisi ile bağ kuramaz hale gelir ve dışa sahte sevecen yaklaşımlarda bulunma zorunluluğu hisseder.Kendi ile bağlantıyı koparan bu birey kendisi ile yabancılaşma ve akabinde kendi olamamaktan dolayı bir varoluş suçluluğu içinde hapsolür.

Beni çekiştiren para isteyen adama verdiğim tepkileri anımsıyorum, belki istemediğim bir durumda çok daha net bir red ile var olabilirdim, dışa sahte sevecen yaklaşımdan da davranabilirdim.Bunları kavradıkça ve neden ?, nasıl ? sorularını sordukça çocukluğumun yarattığı beni ve hafızalarımaya yazılan olayları kazıp değiştirmek istiyorum.Şu anki beni kabul ediyorum ancak olacak ben için çabalıyorum. Annemin karnındayken, annem fazla tatlı yediği için tatlıyı çok sevme durumdan neden sorumluyum ? Hafızanın derinliklerine dalıp, yaralanıp çıkardığım ve çıkaracağım tonlarca olay vardır. Varoluşuma açtığım bu savaşta hem kazanan hem de kaybeden benim. Bir volkan gibi isyankâr ve inatçı bir şekilde oyunu kazanıp kaybetmeye devam edeceğim.

Will to power ve will power yani güç istenci ile irade gücü. Bu bağlamın dinamiğini anlamak için güce sahip olmak ile gücün esiri olmanın farkını anlamak gerekir.Temeline güçsüzlük hissi yatan kişi, eksikliğini tamamlamak için sürekli bir güç istenci ile yaşar. Bu kısır döngü onu sürekli kendini bir savaş içerisinde hissettirir, yalnızlaştırır ve güce bağımlı hale getirir.Toplulukları oluşturan bireylerin psikolojine sıçramış bu gölge, devletlerin, kuruluşların, toplulukların, şirketlerin... karar yönünü belirliyordu.Savaş ,fazlasını arzulama, sömürge, üstünlük için diğerlerini ezme vs.. gibi durumlara bürünmüş bir hayaletti bu istenç.

İnsanın bu gölgesinin bir örneğinde, Fas topraklarının, gücün esiri olmuş fransızlar tarafından sömürgeleşmesidir. Bu sömürgecinin dikenli yemeklerini yemiş halkın midesi hala kanıyordu.Yaşanmışlıklar geleceği şekillendiriyordu ve kültürün en küçük bir ediminde bunun izini görebiliriz. Sömürülme geçmişini en çok hissettiğim yerlerden biride Fes şehriydi. Kafamı hangi tarafa çevirsem sakat bir faslı dileniyor ve muhtaçlık seviyesini son noktalarını deneyimliyordu

Bu muhtaçlıktan ötürü, halkın turist ile ilişkisinin temelleri çıkar ilişkisi oluşturuyordu. Şehir içerisinde sürekli bir pazarlama oyununun içerisindeydim.Yerlilerle yaşadığım neredeyse her iletişimde gizli bir amaç vardı, o da TICARET. Bu durum Ekonomisi iyi olmayan ülkelerin ortak özelliği olsa da, Fas şehrinde neredeyse kimseyle çıkarsız bir iletişim yaşayamadım.Sadece otostoplarda tanıştığım insanlarla paylaşımlar yaşayabiliyordum.

Sokaklarda yürürken onların gözünde bir dolar işareti oluyorsunuz ve insanlar paçınıza yapışıp o amerikan dolarının nehirinden su çekmeye çalışıyorlar. Dışımız avrupalı zengin gençler gibi görünse de, para konusunda içimiz boş bir bambu ağacı gibiydi. Zengin gözükten nehirimizden su çekmek için yaklaşan halk, karşısında kurumuş bir nehir görüp bir şekilde vazgeçiyordu.Turistlere karşı çıkar ilişkisi bir kültür olmuştu. Herhangi birine yol tarifi sorduğumuzda bizi zorla gitmek istediğimiz yere sürüklüyor ve bizden para istiyordu. Eğer yön sorma gibi bir çukura düştüysek, çıkmak için 5 10 dakika adamla cebelleşmek gerekiyordu.

Bazı çocuklar anımsıyorum, top oynuyorlardı, gidip onlara katılıp 2-3 pas attım ve topu sektirdim.Tam kalbim kıpır kıpır afrikalı çocuklarla güzel bir paylaşım yaşadığını hissederken, maç yapan çocukları maçı bırakmış, etrafımı sarmış ve benden pas attığım için para istemeye başlamıştı.Bu çocuklar artık refleksif olarak para istiyorlardı, belki para hayatında hiç kullanmamıştı ama abisi Gammar, sokakta turistlere yol göstererek geçimini sağladığı için çocuk, turist ile ilişkinin anca bu şekilde kurulabileceğini kurguluyordu. Berberi irkına kalıtsal olarak aktarılan bu para isteme refleksi bizim ile halk arasında görünmez bir duvar örülmesine sebebiyet veriyordu.

Fes sokaklarının her bir köşe başına serilmiş, masumiyet hırkasını giymiş para avcılarında bir tanesi ile durum biraz karışmıştı. Sabahın köründe gitmek istediğimiz hostele bizi götürmek için yola çıktık fakat bizi kandırıp kendi otellerine götürdü. Sonuç olarak bizim fiyatta anlaşmamız sebebiyle yer ayarlanamamıştı. Neredeyse 2 saat süren otel arayışının sonunda sinirli bir şekilde adamdan ayrılmak istediğimizi söyledik, yada artık onun ayrılması gerektiğini...

Adamla en başlarda filmlerden, edebiyattan konuşuyor ve samimi oluyorduk. Ayrılma isteğimizi fark edince, temiz saf yüzünden sıyrılıp sahtekar gerçek kimliğiyle bizden zorla para almaya çalıştı.

Adam: Ben bu sokakları çok iyi bilirim, şu an kimse burada yok ve bütün paranızı bile alabilirim, bana para verin!

Ben bu hızlı değişime şok olmuşum. Daha çok peynirin üzerine yürüyordu. Benim yapımdan ve iki kişi olmamızdan dolayı biraz tedirgin oluyordu ve saldıramıyordu. Ben ise her zamanki gibi konuya çok farklı bir bakış açısı geliştirdim ve onu suçladım.

Ben: Senin bize para vermen lazım! 2 saattir bizi sokaklarda boşu boşuna dolandırıyorsun ve hiç bir şey halledemedik!

Adam: Ben ama sizin için uğraşıyorum,

Biz: Bunu sen istedin ve sonuç sadece dizlerimdeki menüsküs ağrısı, bana para ver !

Adam karşısındakilerin kolay lokma olmadığını anlamıştı, ama bizim içimizde korku küçük bir gaz kaçağı gibi sızıyordu. Bize yapacağı bir kıvılcım belkide kavga etmemize neden olacaktı. Ancak kıvılcım çıkmamıştı ve sonuç olarak adam vazgeçti ve gitti. Biz ise feste +1 tramvayla daha temkinli olmayı öğrendik, ağırmış bacaklarımızı dinlendirmek üzere bir yer bulduk.

Adem'in Yolu Bölüm 12 –Yor'gun- Fas

Gökten kelimeler dökülüyordu, ağızım hafif açık o dökülecek şanslı damlayı bekliyordu.Sonra birden dünya tersine döndü, artık ben gökte,gökte yerdeydi.Ağızımdan yağmaya başladı kelimeler yere(göğe).Bazı damlalar vardı saf temiz, bazıları vardı hafif kirlenmiş. Düşen damlalar, kumdan gökyeri çamurlaştırıyordu, ağızım ise başını öne eğmiş yeri göğü çamur etmekten utanç kokuyordu.

Ağız sessizce bağılıyor soruyor mideme,
Hangi ipliği yüne çevirdin de, kirletirsin gökten yeri.

Mide gölgesiz ve nihayetsizce;
Senin yuvanda ağırladığın misafirleri !

Çıkmaz koridorların köşelerine sıkışmış ağız ve mide birbirlerine suçluluk hırkası giydirmiş giydirmiş durmuş.Bunu gören yergök ve gökyerden kabahat suları fışkırmış.
Sonra ne mi olmuş ? Ortada suçlu yokken her ikiside suçluluğa boğulmuş.

Festen, Casablanca'ya oradan da Marakeş'e geçiyorduk. Uzun dumanlı yolculuğumuzun sonunda yeni bir umut ve yeni bir şehir vardı karşımızda Marakeş!. Feste 3 gün mapushane benzeri pansiyon odamızda kalmıştık ve ben yoğun bir hastalık geçirmiştım. Geceleri halsizlikten sancılar çeken vücudum, uyuyamadı bazen acıdan sesler çıkardı.Benim için bitmeyen hasta bir 3 gün yaşamıştım.

Hastalıklara karşı kullandığım silahım genelde zamandı. Onları genelde severim gelir 3 5 gün benliğimin formunu değiştirir, beni bir güzel sarsar ve giderler. Uzun süredir neredeyse hiç kimyasal-endüstriyel ilaç

kullanmadım, dayanamayacak olduğum zamanlarda bitkilere danıştım.Hem benim gibi biri için hastalık büyük bir fırsattır.Sabır, direnç, eşik gibi kavramları bir teste tabi tutar ve böylece duygusal ve fiziksel direncimi keşfetmemi sağlar.

Vücut içinde aynı şey geçerlidir. Hasta olan vücut normale geri dönebilmek için onarıma başlar ve gerçekleşen bu onarım, doğasından ötürü uzun sürer. Bu markete gidip elma almak ile bir elmayı yetiştirip onu dalından koparmak arasındaki fark gibidir.Zamanı kısıtlı kaldığını düşünen sürekli acele içinde var olan için bu değerli deneyim hiçe sayılır. Çünkü bilmezler ki en yüksek dağlar en derin denizlerdedir !

Çocukluktaki yapılan aşılarla veya verilen ilaçlarda, kişinin bağışıklığını kuvvetlendirmek amacıyla uygulanmıştır.Basit bir anlatımla işlem, vücuda bakterileri enjekte edip vücudun gelecekte aynı bakteriler yüzünden hasta olmasını önlemektir.

Hastalığa karşı geliştirilmiş hastalıklı bakış açısı, kişinin kendi için belirlediği Normalin dışı bir deneyimi yaşadığında büyük panik yaşamasını ve hızlı bir tedavi ihtiyacına bürünmesini sağlar. Halbuki hastalık kavramı belirli bir normal noktası oluşturulduğunda ve bu nokta referans alındığında ortaya çıkabilir. Normal noktasının oluşumu da 'genelin' standart sapması ile belirlenir. Yani kendi içinde deneyimi normal kabul eden için bir hastalık söz konusu değildir.Hastalık denilen sadece değişim, dönüşüm, başkalaşımdan ibarettir. Başkalaştığın sen de senin bir formun, onu kabul et ve izle.

Bu düşünceler bir red hali ve karşı bir duruş değildir. Yaşamda kalma, hayatların neredeyse temel amacı olduğundan ötür ve günümüzün tıpsal gelişiminde hekimlere danışmamak, fırsatı tepmekten ibarettir. Elinde var olan bir imkanı kullanmamak ve bunun üzerinden gurur inşa etmek genel bir tepkisellik ve teorisel eksiklik içerir. Burada bahsetmek istediğim, kabul etmek, sakin olmak, dönüşümde kendi tepkilerini izlemek vs. En aciz kaldığın zamandaki senle yüzleştğinde kendine şaşarsın.Bırakta görsün benliğin, kendi gölgesini.

Adem'in Yolu Bölüm 13 –Sar'hoş - Marakeş

Kuzey Afrika'nın en kuzeyinden (Cebelitarık'dan) başlayıp, güneye doğru iniyorduk. İndikçe sıcaklık biraz daha artıyor ve derim daha fazla ağlıyordu. Marakeş'in çöl esintisi yanında sıcak kumlu farklı deneyimleri de bize estirecekti. Akşam varmıştık ve gittiğimiz gibi bir hostele yerleştik.

Fas gezisinin başından bu yana hiç hostelde kalmamıştık ve şimdi daha çok avrupalı gezginlerin bulunduğu bir hostelin içindeydik. Hostel, habitat olarak suni bir klima etkisi yaratıyordu. Sokaklarda iletişimde olduğun insanların neredeyse hepsi berberi iken birden yanımızdaki herkesin avrupalı olduğu bir ortama geçmiştik. Bu sıcak, terler boşaltan bir odadan klimalı serin bir odaya geçmek gibiydi. Hostelde komforlu zamanlara sarıldık ve o her bir dakika bizi macunlarla okşadı.doğum öncesi anne karnında güvende olma durumu arayışında olan bizler, bu hostel birleşimi ile bu duyguları tattık.Güvenli yuvamıza varma akabinde rahatlama ve bir boşalma durumu yaşadık.

Öğlen Akşam hostele geri döndüğümde farklı bir renk ile karşılaşmıştım. 30 lu yaşlarda sarı saçlı,rastalı, mavi gözlü, uzun zarif ingiliz bir hanım telefonunu kurcalıyordu.Bu çölde flamingo görmek gibi bir durumdu.Fas ekosisteminde dışiler daha çok tüylü köstebek fareleri familyasına tabii iken, beklenmedik bir Flamingo görmüştüm ve gidip, hemen tanıştım.

Kendisi dünya turunda olan, Fas'tan önce bisikletle hindistanı gezmiş, bir çok güzellikler biriktirip saçlarına örmüş, hostelde bazı zamanlar ayakkabısız gezme özelliğini taşıyan biriydi. Aramızdaki en büyük ortak özellik her ikimizinde ayakkabısız takılmaya eğilimli olması ve ayaklarımızın kokmasıydı (belkide benim ayak kokumun, onun ayağına sıçramasından ötürü kendini suçlu hissetmişti). Bir gezginin çantası pasaportu ise ayak kokusu da parfümüdür.

Peynir ve Adem 2 lisine birde Flamingo eklenmişti. Aktiviteleri

genelde birlikte yapıyorduk ve arkadaş arkadaş zaman geçiriyorduk. Kendisinde bulduğum bazı aksak tepkilerden ötürü (sakil) kendisine normal bir arkadaştan öte yaklaşamıyordum ve içimdeki hissel belirsizlikten ötürü pasif kalıp ilerleyişi gözlemliyordum. Olacakları müdahale etmeden kendi haline bırakıyordum.

Belirsiz duygular üzerine düşünmek, durumu daha da belirsizliğe itiyordu.Zaten duygu dediğimiz durum belirli bir kalıpça algılanamaz. Bir duygu deneyimi içinde iken o duygunun ne olduğunu anlamaya çalışmak, büyük bir çıkmazlık durumu yaşatır. Öncelikle duygu deneyimi içerisinde iken akılın yargı mekanizması da, değişim içindedir ve kendisini çok yanlış yorumlayabilir.

Kalple yaşabilme cesareti de tam bu durumu aydınlatır. Enerjinizin hiç bir yerde tıkanmadan akması halinde akıl his fizik birbirine uyumlanır ve kendi netleştirdiği kimliği ve özgüveniyle artık akıştadır. Bu gibi bir yaşayış modelinde pişmanlık söz konusu olamaz, çünkü süregelen akış en büyük içsel uyum halidir. Dışsal deneyimin sizi kötü hissettirmesine izin vermeyin ! bazı durumlarda sorun dışın bloklarından oluşur.

Bana ne oluyor ? şuan o öyle yaptı ne anlam ifade ediyor? acaba ben yanlış bir hareket mi yaptım ? vs gibi düşünce alanına yoğunlaşma, kişinin deneyimi yaşamasında kendisine ket vurur ve durum, mental bir yorgunlukla sonuçlanır. Deneyimin içinde akıp gitmek ve keyfi maksimize etmek amacıyla geliştirilen düşünce, tam tersi bir etki yaratır ve akıştan edinebilecek öz keyfi sürdürmenin önüne bariyerlerini koyar.Bariyerli bir denizde sörf yapılamaz. Bariyerler, suyun yüksek basıncıyla zorlanır ve genelde bu sosyal iletişimde kişinin kendisine baskı kurması ve sonucunda içe atılan duygularla (kendini tam ifade edememe, tıkanma) sonuçlanır.

Bu zorlanan bariyerler uygun bir alan bulduğunda basınçlı suyun geçmesine izin verilir.Bu uygun durum genelde cinselliktir.Cinsellik le birlikte taraflar içilerideki sado ve mazo tarafları tatmin eder. Büyük bir duygusal yükü boşaltmanın keyfiyle, özünde kurulmamış yapay(sahte) ilişkilerine devam ederler ve bu hayat boyu sürebilecek yükü boşalt kısır döngüsü oluşturur. (Bakınız sağlıklı ilişki)

Hissettiğiniz ne ise sanal baskılama uygulamadan yansıtabilmek büyük bir erdemdir, yücelik ve soylu bir aldırışsızlıktır.Sadece yanına sörf tahtasını almayı unutma!

Biz 3 kişiydik Bedirhan(Peynir) Nazlıcan (Flamingo hanım) ve Ben.
Üç ağız.. üç deli yürek.. üç yeminli fişek!
Adımız aykırı diye yazılmıştı dağlara, taşlara
Gönlümüzde hafif yürek,
Koynumuzda 2 3 Faslı gevrek!

Flamingo hanıma hediye edeceğim kader belirleyici sorumu sordum. Ben ve Peynir çöle gidecektik.Fasın en güneyinde çölde Rainbow buluşması vardı. Bizimle gelmek ister misin ?
Bana döndü,
Eskiden kahverengiye çalan mavi gözleri,
Turkuaza büründü
Yanımızdan Marekeş'in meşhur teyipli eşeklerinden geçiyordu.
Simon and Garfunkel'in şarkısı Bye Bye Love çalmaya başladı.
Flamingo:
Evet gelmek isterim!

Tabi ki böyle olmadı geri saralım. zzzz.....

Ben: Flamingo! biz aşağı otostopla devam edicez rainbow falan, Gelsene bizimle.

Flamingo: Hmm biraz düşüneyim.

Aradan çılgın 3 gün geçer.(Çöldeki flamingo, Peynirle Ademin taşmış eğlence kadehlerinden yudumlar)

Flamingo: Ben düşündümde, beraber gidelim :)

Aradan geçen üç gün, bu kelimeleri yazarken geçen 2 saniyem, yıllarca süren 3 güne, büyük saygısızlık etmiş olur.(Tabi gün diye bir kavram varsa).

Şimdi bu 3 gün belirli sebeplerden ötürü bilincimden, bilinç altına doğru akmış. Toprağın üstünde hiç bir şey yokmuş ancak toprağı verimli kılan altında ki dolu eksperyanslarmış.

Bunlar, benim geçmişim ya da diğer bir ifadeyle, geçmiş bendi. Satır aralarına saklanmış onca deneyim, tekrar bana hiç bir şeyin aktarılamıyacağını kanıtlıyordu!

Anca kırıntıları sermekle son bulan bu aktarış çabaları, bazı zamanlar bilinç ile bilinçaltı arasında köprü oluyor ve derinlere daha da derinlere yani derin kelimesinin anlamını bitirebileceği kadar derinlere inmeyi sağlıyordu.

Nasıl mı ?

Seferber olan ben, benim nasıl olduğunu soruyor ve kendini dipsiz Nasıl kuyu'suna bırakıyordu. Kuyu kap karanlık! Sonu desen, dünyanın diğer tarafından çıkacak gibi. En başlarda düşme hissinden korkardı ve korktukça kuyunun yanlarına çarpardı.Şimdi ise düşme hissiyatı oldukça içi küçük küçük gıdıklanıyor, ve o teslim olmuş aşağı savruluyordu.

Sonra bir ses yükseldi kuyudan

Dipten düşemezsin!

O zaman anlamıştı, bu Nasıl Kuyu'su nun dibi yoktu.Heyecanlı bir yıkımın ta kendisiydi.

Nasıl mı ?

....

Adem'in Yolu Bölüm 14 –Tek'erlek- Marakeş

Çılgın bir yağmur, Çöle gelişimiz yanında promosyon olarak bereketide getiriyodu. Nereye gitsek üzerimizden ayrılmayan bir yağmur bulut vardı. Kendimizi ya peygamber yada lanetlenmiş ilan edecektik ki, bir mercedes durdu ve bizi arabasına aldı.

Artık Bize katılmış İngiliz Flamingo sundan ötürü otostop başarı kurumuz tlye karşı üç kat değer kazanmıştı. Bir pound hanımla olmak, anadolulunun tl gençleri açısından büyük bir ekonomik destek oluşturuyordu. Bizde bu desteği fark edip, bir umut vesilesiyle ortaya bir soru fırlattık.

Araba kiralayalım mı ?

Daha yeni kyk'dan çıkmış sımsıcak öğrenim kredisini, Fasta bir araba şirketine yatırmak çok güzel bir fikirdi. Hayattan bir şeyler öğrendiğimi kanıtlayan davranışlar sergileyip, fırsatı değerlendirdik.

JBL ler açılmış, müzik son ses! Yolculuğa bir konfor ve özgürlük rengi saçılmıştı. Artık istediğimiz yere istediğimiz zaman gidebilirdik. Uzun vadede hedefimiz uçsuz bucaksız, susuz ıssız çöle ulaşmaktı. Arabanın arkasında Peynir sigarayı kıvırıyor, yanımda Flamingo, Reggie müzikle dans ediyor ben ise virajlarla ve doğal tümseklerle dolu dağ yolunda motor hafızamı güçlendirmek ile uğraşıyordum.

Gün boyu yoldaydık, taksicilere karşı empati geliştirmeye başlamıştım ki yanda avokado satan bir seyyar manav gördük. (Memlekette her şey seyyar) Flamingo İngiltere de avakadonun tanesine 3 pound verdiğinden ötürü, Fastaki ucuz avakadoları görünce çılgına dönüyordu. İngiltere de bir avakado için harcanan paraya Fasta 2-3 kişilik kallavi bir yemek yenilebilirdi.

Ülkelerin alım gücünü oranlamanın en iyi yolu big mac indextir. Herhangi iki ülkede, big macin fiyatının ne kadar olduğunu inceleyip,

ülkenin alım güçlerini kıyaslayabilirsiniz. Mc donalds, ülke ekonomisi hesaplamaları üzerinden, bölgeye özel bir fiyatlandırma yapmaktadır.

Fas'ta bir big mac 2 dolar İngiltere de ise 5 dolar. Bu da demek oluyor ki İngiltere Fastan yüzde 150 daha pahalı veya bir diğer bakış açısıyla, Fas İngiltere den yüzde 150 daha ucuz. Ekonomi bir mevsim gibidir. Hangi ülkeye giderseniz oranın coğrafi ve özel konumundan ötürü farklı bir havası vardır. Ülkelerin ekonomileri de soyut bir hava akımı gibi sürekli sizinle temas halindedir. Siz para ile temasta olmasanız bile ekonominin etkisi altındasınızdır. Neredeyse bütün ülke politikaları, kültürü, yeme-tüketim alışkanlıkları ekonomi ile kuvvetli bir bağ içerisindedir.

Örneğin modern toplumlar bireysel bir kültüre sahiptir. Aileden çok birey ön planda ve hayat seçimleri bireyin isteklerini tatmin etmek üzere kuruludur. Bu durumun temelini baktığımızda ekonomi ile ilişkisini göreceksiniz. Bunu sağlayabilmek için bireyin öncelikle ekonomik bağımsızlığını sağlaması gerekmektedir. Modern toplumların ekonomik yeterlilik konusunda daha güçlü olması, bireyci kültürün oluşumunu beslemektedir.

Bunun dışında, paradan çok ayrı tuttuğumuz sevgi konusunda inceleyebiliriz. Hofstede 'in collectivism ve individualism başlıklı kültürler arası incelemelerinde, doğuya ilerledikçe Kollektivist kültürene verilen değer artmaktadır. Ağır kolektivist toplumların evliliklerini incelediğimizde çiftlerin aileler tarafından belirlendiğini ve evlenecekleri gün tanıştırdıklarını görürüz. Hayatlarını beraber sürdüreceği bu insanların ilişkilerinde bile kültürün ve dolaylı yoldan ekonominin etkisi vardır.

Şuan bu yazıyı okuyan belirli kitleler, kendi ekonomik düzeylerinin etkisi ile geliştirdikleri algılayış biçimlerinin izin verdiği ölçüde anlamaktadır. İnce ince her bilişsel ve davranışsal süreçlerimize kadar işlemiş bir kavram ile karşı karşıyayız. Ekonomi. (Yalnız şuna da değinmek isterim ki çoğu seçimlerimizin temel sebebi ekonomi olduğunu belirtmek, tek sebebi ekonomi olduğunu belirtmekten farklıdır. Bahsettiklerim davranışlarımızın ve seçimlerimizin ekonomik neden sonuç ilişkisidir.)

Arabayı bir kenara çektik,(tabi çöl bir kenara sahip değildi, doğanın geometrisi karmaşık ve katastrofikdi.) Geceyi arabanın yanına kurduğumuz çadırlarda geçirdik. Flamingo hanım ile aramızda anlaşılması güç bir etkileşim vardı, biraz garipti.Ancak garip olmasından dolayı bir sorun yaşamıyordum.Durumu öyle doğal kabul edip, durumun kafamı kurcalamasına izin vermiyordum.

Gelen tutumların, ben ile organik ve süreçsel bütünleşmesini izliyordum. Tutum içinde olan kişi tutumu ile iletişimin kaderini belirliyordu. Kendi duygusal karmaşasını bana sunan biri,kendi duygu karmaşası ile karşılaşıyordu. İnsan ruhunu teşkil eden fikrin objesi, yansımasıyla tanışıyordu.Genel hedefim kabul, yargılamamak olduğundan ötürü durgun bir göle dönüşüyorum (çabalıyordum) ve filiyat sahipli yankılarını olduğu gibi gözlemleyebiliyor.

Sadece bekledim, aramızdaki iletişimi bekledim. İstemedim, bekledim.

Sonra gece geldi, Siyah peleriniyle kükredi! ağzından beyaz beyaz tükürükler saçıldı göğe.Böylece yıldızlar geldi

Bu sefer pelerinli dev, daha devdi.Yada yer daha cüce, kum. İlizyonuma düşen ışık parçaları sanki biraz daha azalıyor ve ben kalanları daha çok görüyordum. Şimdi siyah pelerinli dev daha karanlık, tükürükleri ise bir o kadar daha aydınlıktı.

Yere bir avuç daldırdım, kum tanelerini tuttum. Bunca zaman buradaydı, benim avucuma girmeyi beklemişti. Özenle seçtim o avuç dolusu kumu.

Sonra düşündüm.Tarihi yapıları gezen turistleri, Yapılarda mükemmel tarihi görüp iç geçirenleri. Constantin! yüzlerce yıldır, birçok medeniyete yuva olmuş! Muazzam bir

tarih.Her sokak köşesinde başka ağızlar ,başka dillerle ses bulmuş.

Sonra elime baktım; elimden, bir bir evine kaçan kum tanelerine...

Dünyanın tarihini görmüştü bu kum taneleri, Önceleri büyük bir kayanın bir parçasıydı,şimdi ise bir kum. Elimde tuttuğum tarih en yüce , en bilinmez ve dünya için en eski tarihti. Kum ! Cevherin yeryüzündeki nesnesi.Kendi kendisinin nedeni !Evet çöldeyim!

Adem'in Yolu Bölüm 15 – Rainbow - Fas

Ve sonra... otobanın üzerinden kayıp geçen arabamız gibi bizde hayatın içinde kayıyorduk. Hayatın alengirli,renkli kaydıraklarının içerisinde, sürekli bir eğlence ile örülmüş çığlıklarla havuza düşmeyi bekliyorduk. Kaydık ve kaydık. Kayan bazen kaydırak bazen ise bizdik, ancak neşe sürekli yanımızdaydı.Hop.Yolda 3-5 gezgin bize el sallıyor, biz arabayı yanlarına çekiyoruz.Birbirinden renkli 4 avrupalı bizim gibi çöldeki rainbow buluşmasına gidiyormuş. Vay canına ! Hop in ! Kiraladığımız arabada artık 7 kişiydik. Onların ortalama 60-70 litrelik çantalarını da sayarsak araba bir insan çölüydü, bizde kum taneleri.Maksimum her zaman ilgimi çekmiştir. Örneğin maksimum nem noktası. Bulutlar tamamen dolmuş ve bir nem sonra yağmur yağacak. Çişin tam sidik yolunun sonuna geldiği an, dolmuş bir bardağı taşıracak o son damla ...

Sevinç kaynağım hayata yansiyordu, bizde speakerlar için maksimum noktasına getirdik, Müzik son ses. (jamming- Bob Marley) Gittik ve gittik. Bugüne kadar ne yapıyorsak bugünde farklı bir şey yaptık, tabi aynı şeyi yapamazdık!

Arabanın lastiğinin her bir devirinde farklı bir sıcaklıkta asfalt , farklı boyutlarda çakıl bizi karşılıyor her yanıma baktığımda arkadaşlardan birinin ruh hali farklılaşıyor yüz mimikleri değişiyor , her an farklı bir ses kulağımı çınlatıyor ve her an baktığım evren değişimi bana sunuyor. Aman tanrım! galiba yaşıyorum. Yaşadığımı tam hissettiğim zamanda çöl üstünde bir yerleşke gördük.Tek bir ev.Yalnızlıktan sıyrılmış bir yalnızlığa sahipti.Etrafı çöl olursa nasıl yalnız kelimesi kendini manifestosunu oluşturabilir ki ?

Bu insan olmayan bir dünyada tek bir insan olmaya benzer. O zaman insan yalnız değildir, insan varoluşsal olarak, zaten tektir. İşte o

evinde durumu böyleydi, Yalnızlığının meyvelerini toplamak adına, evin yanına gittik. Karşılandık, ev gibi tek olan ile karşılandık. Uzunca beyaz kıyafetiyle, kafasının üstünde ki sarığıyla , kara gözleri koyu teni, uzun boyu ve belirgin çizgili suratıyla.

Bir bedevi ve ben. Adamı ilk gördüğümde ayak serçe parmağım dahi titremişti, çöl etrafında geçirdiği 60 senenin sonunda ona bakmak topraklanmak gibiydi.Ateş ile toprağın tanışması işte böyle olmuştu. Bendeniz ateş, hep eylemde dönüştüren yaratan yıkan doğuran ve besleyen.O ise toprak, gözlemleyen, hisseden, karakterli, iradeli ve güçlü.Ona dakikalarca baktım, o da bana baktı.Etrafımda ki 7 arkadaşşımda yavaş yavaş sahneden siliniyordu ve biz birbirimize bakmaya devam ediyorduk.Onun gözleri dışındaki dünya karıncalaşmıştı. Gözlerinden geçmişini duyuyordum, çok sakindi ve sessizdi.

Her geçen dakika, zaman kavramının ortadan kalkmasını sağlıyordu. Zaman kendi kuyusunu kazıyor. Ben ise ona bakıyorum. Yaklaşık bir süre bedevi ile kontak yaşadktan sonra hiç konuşmadan yanına geçip kollarımı açtım. Toprağa sarıldım ve içten bir Selamun Aleykum dedim. Şimdi ateş toprağa, toprak da ateşe kendisini katıyordu. Bize ve arkadaşlarımıza çay yaptı,biraz macun yemeği sardı ve çöle çömdük.

Konuşmadım ve ortamdan uzaklaştım.Uzaklarda çöl kumu tepelerinin birisine oturdum ve gözlerimi kapadım. Ayaklarımı bağladım, sırtımı dikleştirdim ve kalbimle yaşayacak cesareti gösterir gibi göğsümü gerdim. Kapattım gözlerimi, artık dış dünyaya kör olmuşum, içe bakıyordum.Kelimelerin yavaş yavaş azaldığı o dünyaya girişimi yaptım. Çöl kendiliğinden beni oturtturmuştu ve meditasyon başlamıştı.

Düşüncelerim bir mevsim dalgası, bir rüzgar bir koku gibi geliyordu. Nefes, onların hepsini kanatlandırdı.Artık düşüncelerin yaratıcısı ben değildim, sadece izliyordum. Sadece izledim geleni ve gideni.Kimi zaman, evet! görebiliyorum dedim, o anda yere çakıldım. Sadece ama sadece durdum, dilsizler diyarına yolculuğun kapıları aralandı...

Adem'in Yolu Bölüm 16 – Çölde bir Damla - Marakeş Son

0 üssü 0 nedir bilir misiniz? Bilinmez-belirsiz bir deneyimdir, O bir çöldür, o bir hiçtir. Kulaklarım şaşkın bir biçimde sessizliği dinliyordu. Bugüne kadar etrafını sesler kuşatmıştır. Turan taktiğiyle seni etkisiz hale getiren bu acımasız titreşimler, bir vampir gibi ruhu yağmalar ve senin yaşam enerjisini israf eder. Yaşama karşı direnmek, az buz topladığın yaşam enerjisini savurganca kullanma anlamına gelir.Hâlbuki sessizliği dinlemek, insanı dinlendiriyordu ve İçimdeki yaşam enerjisi fokur fokur kaynatıyordu. Kulak, alışmadığı bu durum karşısında çınlama alarmlarını öttürüyor, İç kulakta dış kulakta çölde tatillerinin keyfini çıkarıyordu. Mesailerini hiç yoktu, kendileri emekliliğe ayrılmışlardı.

Evet sessizlik. Bunu anlatmanın en iyi yöntemi anlatamamaktır. Bu satırları okuyan okuyucunun zihninde, kelimeler içeride küçük gürültüler koparır. Ontolojik olarak bu gürültülerin bir amacı yoktur, rastlantısal olarak zihinde yankılanmaktadır. Durum zihinde bu şekilde süregelir ve vücutta bio-kimyasal tepkimeler oluşturur. Bu sürecin etkisinin yoğunlaşması sonucunda İçsel ve dışsal dünyamız da esen meltemlerin yerini büyük kasırgalar alır. İçli dışlı bir gürültü harbi.

Adaptasyonu içgüdüsel olarak yaşayan insanlık, zamanla gürültü kasırgalarına da adapte olmuştur.Normallik referans noktasındaki bu büyük değişim sonucu yeni bir tür doğar. Kasırgagiller!

Bu Kasırgagillerin evrimsel sürecinde bazı mutasyonlara uğramışlardır. Genetik adaptasyonun rastlantısal mutasyonlarında belirli belirsiz bir takım özellikler görülür. Kimi şizoit olur, kimi obsesif kimi panik atak, kimi anksiyeteli, kimi borderline kimi... Mental kökenleri silkelenmiş bu kasırgagillerin ayak izleri işte böyle yamulmuştur. Bu yamukluklar nesillerce devam etmiş ve aktarımı sürmüştür.Ancak çölde ne mi oldu? Kasırgalar dindi, yerini sükûnete verdi.

Girdaptan çıkmak nedir bilir misin? Uzun süre sema dönüp aniden durmayı denedin mi ? Önce girdapsızlığın sarhoşluğu üzerine çöker, bütün hücrelerin savrulur ve durgunluğun ağırlığına kavuşur.

Çöl tanrısı, sessiz dakikalar eşliğinde gökün üzerine siyah bir örtü serdi. Neredeyse boynumuz göğün endamını izlerken tutulacaktı. Ancak çöl kumları yere uzanmak, bedene sarılmak için bekliyordu ve küçük rüzgarlarla ezgisini kulaklarda gezdiriyordu.

Önümde bir Rainbow buluşması, yanımda saçlarını kurcaladığım sarı flamingo ve biraz mesir macunu.Sessizdik, çöl bizi susturdu.Biz de ağır ağır dinledik.Bu bir fırsat! Dedi kum tanesi. Kasırgagill türünden özgürleşmek için bir fırsat. Yeryüzüne uyguladığın kuvveti azaltmak için bir fırsat. Kum tanesinin sırrını görmek için gözlerimi kapadım. İçimden bana sesleniyordu.

Aynı anda ellerimin ulaştığı sarı rastalı sarmaşıklarda dolandım. Parmaklarım sevgi patenlerini takmış, saçların pürüzlerinde pürüzsüzce dolanıyordu.Sarı sarmaşıkların sahibi Flamingo ise akli ile kalbi arasında sürekli bir yolculuktaydı. Nedenini bilemediğim bazı sebeplerden kendini dalgalandıran bir denize dönüşüyordu.

Ancak hepsi bir düşünceydi ve onlarda unutulacaktı. Zamanla dalgaları dindi ve Gecenin ilerleyen saatlerinde beni çadırına davet etti. Bana gizli bir şey gösterecekmiş. Bende bilgisayarı bozulmuş saf komşu kızı gibi çadırına gittim.

Çadırının içine girdik, İçine girdik. Girdik. Çadırın içinden aya baktığımızda ışık kırılmalarının olduğunu gösteriyordu. Çadırın içinde küçük gökkuşakları vardı. Bu mükemmel ilginç olay örgüsünün içinde sahte şaşkınlığım 1 dakika kadar sürdü. Bir kuş belgeselinde, çiftleşmek üzere olan kuşların karşılıklı danslarını sergileyip birbirlerine oyunlarını oynamasını andıran bir durum içindeydim. Bu oyun gelişim sürecinin en keyifli halidir. Burada sanatçı kişilik ön plandadır. Bu bir espresso yapıp üzerindeki köpüklerle resim yapmaya benzer. Eylemlerin gelişimine karşı bir sabırsızlık bütün oyunu mahvedebilir.

O gece, arzu, ögesiyle birleşti ve bereket çöle ve geceye indi. Yaşam bir nefesten diğer nefese geçti ve kalpler aynı anda titreşti...

Komik başlayan olay mistik bitmişti. Hayat tekrar farklı coğrafyalarda, bahçeme farklı tohumlar ekiyordu. Kalbim meyveyle yüklü bir ağaca dönüşüyordu, iştihakım ise pınar gibi akıyordu. Sevginin yolları sarp ve dik olsa da ayaklarım tanrının ilahi sofralarında ekmek olmak için dolaşacaktır.